

ГОЛОС УКРАЇНИ

Влада — Радам!

Газета Верховної Ради Української РСР

◆ № 47 ◆ П'ятниця, 8 березня 1991 року ◆

Ціна 10 коп.

«Все упованіє
моє
На тебе,
мати,
возлагаю».

Т. Шевченко.

МАЛЕНЬКИЙ МАЯЧОК НА ПІВДЕННОМУ СХОДІ ДУШІ

Кожен з нас,
чоловіків,
постійно має в душі
кропельку світлої
гіркоти.

Навіть тоді, коли
ми продаємо душу
за високе крісло
чи за кухоль пива.

І ми ходимо по
світах,
і повторюємо
услід за Тарасом
Шевченком:

«Неначе цвяшок,
в серце вбитий, оцю
Марину я ношу...»

Вона у кожного
своя — у когось то
мама, у когось то
сестра, у когось —
він і сам часом
не відіє, хто...

Цього знімка
зроблено колись на
Краю Світу — так
зветься мис на
курільському
острові Шикотан,
де тато цієї
дівчинки служив на
маяку.

Зейди до якого-
небудь Гоналулу —
куди ближче, ніж
до Києва.

Пі звали — кому
як більше
подобалось:
Оленка, Леся,
Алевонка.

(Продовження
на 9-й стор.)

Жінкам Радянської України

ГОЛОС України

Газета Верховної Ради
Української РСР

Головний редактор
Сергій
ПРАВДЕНКО

Редакторів:
Олександр БІЛИК
заступник головного
редактора

Анатолій ГОРЛОВ
заступник головного
редактора

Олександр
ЕМЕЛЬЯНОВ
член-кореспондент
АН УРСР

Володимир
КРАСНОДЕМСКИЙ

Леонід
САМОЙЛЕНКО
заступник головного
редактора

Борис
СІДОРЕНКО
заступник головного
редактора

Анатолій
СОЛОНСКИЙ

Віталій СУДДА
відповідальний
секретар

Засновник —
Верховна Рада
Української РСР

Адреса редакції:
УРСР, 252047
Київ-47, вул. Нестерова, 4
Репортажі
ка редакції
і на поштові.
Друки авторів
публікацій у «Голосі
України» за замов'яз
збігаються з точкою
вору редакції.
Індикс 60955.
Тираж 166.300.
Передплата ціна
на рік 19 крб. 80 коп.

Газета виходить
3 рази на тиждень.
У алфавіт
на 8 сторінок,
середу, чотирьох
п'ятницю та суботу —
на 16 сторінок.

Наступний номер вийде
12 березня.

Дорогі жінки!
Прийміть найщиріші, найсередніші вітання з нагоди нашого славного спільного свята — Міжнародного жіночого дня 8 Березня.

Велику вдячність, глибоку повагу і любов заслужили ви за невтомне виконання про сім'ю і дітей, за вашу вірність і доброту, милосердя і мудрість. Неповторним є ваш внесок у створення матеріальних благ і примноження інтелектуального та духовного багатства нашого суспільства, в становлення суверенної демократичної України. Спасибі вам за це!

У своїй політиці щодо жінок Верховна Рада республіки виходить з необхідності вирішення їх проблем на найвищому державному рівні. П'ється за надійне законодавче, правове забезпечення значного поліпшення умов праці, побуту й відпочинку, належної охорони здоров'я, розширення можливостей для реалізації життєвих устремлінь жінок у тій соціальній ролі, яка найбільше відповідає їх природним схильностям, включаючи високе покликання дружини і матері.

Помітним кроком у реалізації цих завдань стало прийняття Президією Верховної Ради Української РСР Указу «Про внесення змін і доповнень до де-

яких законодавчих актів Української РСР з питань, що стосуються жінок, сім'ї та дитинства», а також спеціальних постанов, якою Урядові республіки доручено розробити республіканську довгострокову програму «Державна політика щодо поліпшення становища жінок, сім'ї, охорони материнства і дитинства». Хочемо запевнити, що такої лінії — лінії на надійний державний захист жінок — Верховна Рада України дотримуватиметься й надалі.

Чудові якості, притаманні нашим жінкам, — подвизництво і енергія, працьовитість і людяність, — особливо важливі в складний період докорінного перетворення всіх сфер буття. І немає сумнівів, що ці якості гідно прослужать будівництву нашого нового світового дому — Союзу суверенних держав.

Є загальні цілі, які об'єднують усіх жінок планети, — сімейне благополуччя, здоров'я і щастя дітей та близьких, мир на Землі. Від усієї душі бажаємо, щоб ці заповітні цілі здійснилися в житті кожної жінки. Хай завжди міцними будуть ваші сім'ї, хай завжди веселим буде сміх ваших дітей.

Добра і щастя вам, дорогі наші жінки!

Президія Верховної Ради
Української РСР.

Про присудження Державних премій Української РСР імені Т. Г. Шевченка в галузі літератури, журналістики і мистецтва 1991 року

Постанова Ради Міністрів Української РСР

І світа, «Чи усвідомлюємо національну культуру як цілісність?».

В галузі музики

Мейтус Юлієві Сергіювичу — за цикл романсів і балад на вірші радянських поетів та хорівий цикл на вірші О. Твардовського.

В галузі кінематографії

Костенку Володимирі Семеновичу (посмертно), Шудрі Миколі Архиповичу — автор сценаріїв, Сергієнку Романові Петровичу — режисерові, Ковалю Олександрові

Івановичу — операторові — за документальний фільм «Вічний сабел», «Тарас», «Перед Іконою» Української студії хроніально-документальних фільмів.

Параджанову Сергієві Поповичу (посмертно), Ілленку Юлієві Герасимовичу — операторові, Кадочникові Ларієві Валентинівні — виконавці ролі Марички, Якуговичу Георгієві Вячеславовичу — художникові — за художний фільм «Три забутих предків» Київської ордену Леоніда кіностудії художнього фільму імені О. П. Довженка. (Виконавці ролі Івана Миколайовичу Івану Васильовичу удостоєний цієї премії рашині).

За кращий твір літератури і мистецтва для дітей та юнацтва — для Іванові Івановичу — за історичний твір «Золотий Ра».

Голова Ради Міністрів УРСР В. ФОКІН.
Керуючий справами Ради Міністрів УРСР В. ПЕХОТА.

Стуч В. С.

Дзуба І. М.

Мейтус Ю. С.

Костенко В. С.

Шудра М. А.

Сергієнко Р. П.

Коваль О. І.

Параджанов С. Я.

Ілленко Ю. Г.

Кадочникова Л. В.

Янутович Г. В.

Білик І. І.

У Центральній республіканській комісії референдуму СРСР

6 березня 1991 року відбулося чергове засідання Центральної республіканської комісії референдуму СРСР. Було розглянуто питання про роботу окружної

комісії. Мілошарського округу № 16 референдуму СРСР по підготовці до голосування. 3 повідомленням виступив голова окружної комісії В. Дудак. Співако

повіді зробив член Центральної республіканської комісії М. Л. Арав. Комісія розглянула також питання про роботу Міністерства зв'язку Української

РСР по забезпеченню телефонного, телеграфного і поштового зв'язку комісії по проведенню референдуму СРСР.

Засідання під головування Центральної республіканської комісії референдуму СРСР В. Ф. Бойко.

РЕФЕРЕНДУМ: ТОЧКА ЗОГУ СЛУХАЙТЕ,

ОТ І ПРИЙШОВ тиждень очікування і, як ніколи, емоційний бізнесмен 91-го.

Можливо, левано мірою бізнесмен буди юши порівнянний, але, здебільше, не ми, чию новий тиждень, наш рідині і близькі перебігалими мишими у передчутті нового стилю. Безліччю колових роздумів, суларення, навіть тріпоті скаринного не бувало у цій підготовчій період. Аж ось посприду — рестрації шлюбу, весілля, добожники, і ніхто не зник, нім буди життя подорожувати догали і щасливим, як коротким і гірким.

Отже, всі ми з юши відімо 17 березня до виборчих дільниць, невинні до умовних лавиць урочистих людей. Останній зниклий ситуації роздумів, розширюючи руки і зникли юши з кінця дола.

Ниспівали ці піддодіальний тити юшого життя, як нелегко зробити юбір, сидіти і оці добріх листів, які ми зміщуємо сьогодні. В юш, і в тих, що готуються до друку, спільна заповнюється і стурбованість, за юши як Союз віддати свій голос!

Уверши за юсю історію ниспівали, СРСР як по-співніскам, з добровільно, завжди ми німало прино і змогу обрати свою долю. Воно в наших руках. Тож кудалюмо і логічно-іно спокійностає надійною можливість.

Відати лкстин ті соціологічної інформації «Голосу України».

Колісь давно один з гетьманів славетного Віисьма Запорозького сказав, що воно наша загибати не через ворогів, а через зраду своїх. І вам, що нині живете, не буде долі, аж поки не буде поміж вами злагоди і братерства.

На порозі того ж дому злагоди і братерства перебуваємо ми і тепер. Чи ми переступимо той поріг, залежить тільки від нас самих. Розв'язання з Союзом то є

утримання армії Союзу, а десь біля трьох. І атомних ракет на Україні не потрібні. Достеяні нам атомних електростанцій. Лиши, як та маленька Чехословаччина утримує армію?

В. НАГАНЧУК.
Виниши.

Верховній Раді України необхідно через засоби масової інформації вести роз'яснювальну роботу про суть проблеми, дати можливість народним депутатам роз'яснитися по своїх виборчих округах і провести роз'яснювальну, агітаційну роботу серед виборців, щоб ми аналіз, за що голосувати.

Президент СРСР. а наша Верховна Рада на чолі з Л. Краучем може оголошити самозванцями, що привласнила право виступити від імені народу України. Наслідки відомі. Але як інші парламенти вже хотіли свободу, показали себе яні такі, що щиро волюють за долю нашого народу, за долю України...

ПЕТРЕНКО.
Лохинця.
Полтавська область.

...Видаво переагу створенню Союзу співдружності суверенних держав, члени якого зберігають свої суверенні права і співдружності одні з одними за допомогою координаційних органів.

В. ТИМОШЕНКО.
Нова Каткова,
Херсонська область.

...Я уважно слікую за роботою Верховної Ради України. Великий інтерес у мене викликало рішення Верховної Ради щодо весняного референдуму. У зв'язку з тим у мене (гадаю, що і в інших жителів України) виникло таке запитання: 17 березня ми одержимо 2 бюлетені — перший із запитаннями, запропонованим ВР СРСР, а другий — із текстом, за

Я вважаю, що коли до 17 березня не буде широкого роз'яснення простому незаполізованому народові, що насправді криється під «так» чи «ні», 90 відсотків не знатиме, за що голосує.

В. ПЕТРУЧЕНКО.
Київ.

Хочу відразу сказати, що я за Союз. Але хочу дуже знати, за який Союз мей віддати свій голос? Якщо за Союз, який утворить суверенні держави, передавши частини своїх прав уряду Союзу, то це той Союз, який мені підходить. А Союз, який розширить права республіки, — такого я не хочу.

В. ОВЕЧКО.
Марганець.
Дніпропетровська область.

...Нині дуже багато говорити і пишуть про голосування 17 березня. Але ніхто не може сказати, за що ми будемо голосувати постятемо. Ми не раз чули, що договір 1922 року був нашим, ніж нинішній, бо там Центр залишав республікам 11 позицій, а тепер лише 7. Чи так це? Чи, може, зникло щось на краще? Ми ж повинні знати, за що голосуємо. Слова «дружба», «Союз» нам зрозумілі, ми — «за», а далі — які наші права? Чи не стається так, що через деякі час у Центрі знайдуться новий Брежнєв і новий Сухоєв, і все піде постарому? А нам спитують: «А ви ж голосували «за», а ви ж підписали...» А так, просто по людськи, ми — за Союз виправданих сподівань, не дивлячись на політику чара, а потім Сталіна щодо України.

І. та А. ЯКОВЕНКИ.
Херсон.

Суверенна Україна народилася, вона розвивається, набуває авторитету. Це єдино правильний, перспективний шлях. Тому під час референдуму я голосуватиму за Співдружність Суверенних Держав, навіть, якщо прямо мене про це не спитують.

Г. БЖЕЛОВ.
Миколаїв.

ЧИТАЙТЕ,

боложе, що нагадує розривання пуповини новонародженого від лона матері. Але за законами природи ми великий народ, от і новини організуються і стати новими організаціями у співдружності суверенних держав, і чим це буде швидше, тим безболісніше. Все це залежить від нас, брати мої, з тієї частини України, яку ще більше старіюча току хотів розсудити ставний син України Т. Г. Шевченко.

Тож прислухайте свій голос за суверенну державу Співдружності держав. У такий держави ми відступте плече суверенної держави, але і самі будете повинні господарям в своїй оселі. Як і я, що видаю перевагу створенню Співдружності між Союзом Суверенних Держав.

Р. РОМАНОВИЧ.
Івано-Франківськ.

...Щодо референдуму. Я за створення Союзу Суверенних Держав, члени якого мають суверенні права і працюють одні з одними за допомогою координаційних органів. Підтримую концепцію Союзного договору, складеного В. Васильєвим, М. Козьмоєв, Л. Овськовим та іншими нашими фахівцями.

Л. БЕДНАРСЬКИЙ.
С. Витків,
Львівська область.

Форми запитання, що виникли на референдумі, розраховані на триумфальне «так», бо хто ж відмовиться «так» у країні, яка гарантує стількі прав для окремих особистостей! Після цього «виразником волі народу» стане

У цій ситуації дуже важливо, яку позицію щодо цієї кампанії займе Компартия України.

Я не згоден з висловлюваннями, ніби референдум може замовити, ніби ми ще анде підписуємо рівно політиці суспільства. Як на мене, то напівна, який народ ставте більш досвідченим і політизованим. Його пеще буде залучити до управління державою, і він може брати активну участь у виробництві і громадському житті, а для депутатів парламенту народ стає надійною опорою.

І. САЛІН.
Чернівці.

ДУМАЙТЕ!

...Щодо референдуму. Я за створення Союзу Суверенних Держав, члени якого мають суверенні права і працюють одні з одними за допомогою координаційних органів. Підтримую концепцію Союзного договору, складеного В. Васильєвим, М. Козьмоєв, Л. Овськовим та іншими нашими фахівцями.

Л. БЕДНАРСЬКИЙ.
С. Витків,
Львівська область.

Форми запитання, що виникли на референдумі, розраховані на триумфальне «так», бо хто ж відмовиться «так» у країні, яка гарантує стількі прав для окремих особистостей! Після цього «виразником волі народу» стане

твердженням ВР УРСР. Що ми повинні робити, одержавши ці бюлетені:

а) якщо я «за» Союз, то маю відповісти «так» і у першому бюлетені (тобто за Союз як оновлену федерацію), і у другому (за Союз суверенних держав)? Або

б) у першому бюлетені відповісти «ні», а у другому «так» (тобто я проти федеративного Союзу, але за Союз суверенних держав)?

Бажано, щоб ці питання роз'яснили або Л. Крауч, або члени Президії Верховної Ради України, якомога повніше і якомога швидше, бо нам необхідно у всьому добре розібратися, а для цього треба мати хоч якийсь резерв часу.

М. АДХІНА.
Харків.

Суверенетет України, як незалежної держави, ми можемо зберегти тільки в оновленому Союзі. 17 березня, голосуючи за Союз, ми голо-

суватимемо і за суверенну Україну. Нам потрібна наша Батьківщина і сім'я братів і сестер. Лише Союз, а не унітарна «якість» може нас захистити. Нам потрібна сучасна оновлена Радянська Україна в Союзі.

Л. ПІЛІВСЬКА,
учасник Радської Вітчизняної війни.
Київ.

Розмірковує читач

Звертаюсь через вашу газету до шановних депутатів «демократів» і так званого «народного блоку» опозиції в нашому українському парламенті. Уважно слікую за роботою сесії Верховної Ради України і вже лабриду слухати нинішню критку Радської України, Союзу та Номіністичної партії. Хто дав право цим «демократам» від імені на-

роду заявляти, що ми «рабів», «нещасних зебрак», пограбованих імперією, що напалюють Номіністичну партію. Все це я і мої однопідкулі сприймаємо, ми обрину радянських людей.

Деякі «демократи» на'зують наш суверенетет чи то Соборної Радської України, чи козацької, чи гетьманської, тільки я самі не знають який, але поза межами Союзу. На

якій підставі ми повинні розглядати братні зв'язки з народом Союзу? Я організується на Заході! Так можуть чинити лише переродженці. Нам потрібна наша Вітчизна. Лише в Союзі ми будемо захищені.

Суверенетет України, як незалежної держави, ми можемо зберегти тільки в оновленому Союзі. 17 березня, голосуючи за Союз, ми голо-

ЯКА УКРАЇНА НАМ ПОТРІБНА

Телеграфним рядком із Запоріжжя

ГЛИНА НА ЕКСПОРТ

«Дніпрокереміка» — це знамените спільне радянсько-італійське підприємство. Торік воно відправило в Єгипет 16 тисяч вагоннакої глини.

КРАЩЕ СВОЯ КОРОВА

Протягом року орендні сільськогосподарське підприємство «Полісся» у Токмачському районі одержало на 1400 кілограм молока більше від кожної корови, ніж у місцевих господарств.

ПРОСТО ЦИФРИ

У 1996 році лави КПРС в області залишили понад 13 тисяч чоловік, у січні нинішнього року — 1688, аступило до партії комуністів відповідно 367 і 19.

АЛЬМАХАХ «ХОРТИЦЯ»

Побачив світ літературно-художній альманах «Хортиця», підготтований обласною організацією. Співки письменників України, виданий на спонсорських засадах.

ГУД БАЯ, «ІЗАЗАРЕТ»

З великим успіхом у Запоріжжі (варшаві не України) пройшли виступи шотландської групи «ІзАЗареТ». Під час концерту у Павлів спорту оги гравців від захвату стояли на сидіннях. Вартість квитка — 17—19 «карбованців».

Олександр МІХАЙЛЮТА, аласний кореспондент «Голосу України».

БЕЗ НИХ ГАЗЕТУ НЕ ЗВАРИШ

Вполовати мамонта — справа чоловіка. Та жиб не жінка — меркати б тому чоловіку та їсти сире...

Чоловікам «Голосу України» йноді вдається «вполовати» смажене, але достові факти до споминання без жінки-видавниці «Радянська Україна» ми я сьогодні не можемо. Як це робити?

Літературна Раїса Гринюк знає, що шлях до серця читача лежить через її машинку з «варити» з паперових радків металеві. Та вона не залюда леді, і серце її — не за татами.

Бригада верстальниць формувати «негативні» сторінки. Для них поняття «право» та «ліво» мають протилежне значення.

Поздоровляємо!

Тан і працюють: Алла Будинкова. Але до дитсадку за дітьми, потім — Тетяна Балюк, Ольга Іщенко, пам'яючи одна одну.

Сильна половина редакції адяча нашим жінкам за їх самовіддану працю і широкі бажані їм сімейного щастя, мирного неба і творчих успіхів. З святом вас, дорогі жінки!

З жінками розмовляли Костянтин ПАРИШКУРА і Володимир ОЛЕФІРЕНКО.

На фото: наші верстальниці Марія Солодков, Алла Будинкова і Тетяна Балюк.

Фото Олександра КЛИМЕНКА.

Телеграфним рядком з Вінниці

● АЛЛО, ЖМЕРИНКА!

Фабриці Вінницького спеціалізованого управління заважу завершили роботи щодо встановлення нової телефонної автоматизованої лінійки. Це дає можливість підключити в Жмеринці ще тисячу абонентів.

● КОМІТЕТ — ЗА МИЛОСЕРДЯ

Комітет захисту Будинку організації і камерної музики вступив ініціатором проведення благодійного концерту на користь Самгородської спеціалізованої інтернату. Творчі колективи музичного училища імені Лисенків, музичних шкіл №№ 1 та 2, солісти обласної філармонії Г. Курков, А. Каченюк, Ю. Конков передали виручку — тисячу карбованців.

● ПУРИМ — ЦЕ ВЕСЕЛО

У турчинеці та Вінниці відбулося найвеселіше національне свято араів — пурим. Єврейське культурологічне товариство під керівництвом лікаря за фалом та повівся за покликаними Белли Губенко відзначити роковини своєї діяльності.

● КОШОВИНСЬКИЙ ЗА ЕРОТИКУ!

У літературно-меморіальному музеї імені Кошовинського нещодавно пройшла виставка еротичних фотозображень. Там — оголена жінка натури. Місцеві фотографісти вирішили на відставати.

Валерій ЛАЗАРЕНКО, аласний кореспондент «Голосу України».

Навколомістечкі новини

ТРАДИЦІЙНА НЕСПОДІВАНКА

Київський театр імені Лесі Українки знаменитий вже хоча б тим, що носить ім'я жінки. Таких театрів на Україні всього два, а на цілий Союз, здається, лише п'ять. Але тут приключилася й ще одна рідкісна театральна традиція: успішні постановки жінко-режисерів. Варто згадати хоча б такіх театральних бестселери як «ОБЕД» у постановці Ірини Молодтської. А 10 березня у театрі — нова прем'єра. Це буде ко-

медія братів Стругацьких «Жиди города Питера». Інтригуюче, правдо? Не менш цікаво я те, що постановкою — знову жінка, заслужена артистка республіки Ірина Дюка.

Христопор ГРУША.

На знімку Михайла Сачуна: актори А. Ретинський, І. Дюка, В. Засядуна, В. Сивак на репетиції нової комедії.

Страйкувати краще хором?

До страйків виробничників, працівників сфери обслуговування і навіть викладачів дитячих садків у Дніпропетровську вже кілька разів, але щоб страйкували артисти...

На спектакль «Ріголетто» у місцевому театрі опери і балету всі квитки були продані. Не тому, що місто запалало любов'ю до творчості Дж. Верді — більшу частину кісць у залі закупив дитячий фонд, запровадив підтримку на благодійну виставу. Однан на сцену артисти не вийшли, оголошували страйк. П'ястани були вагомими: заляканий принцип фінансування культури призвів до того, що навіть нострої з одних вистав солістам доводиться одягати на інші: от і носить вчорашній Олександр Боні з «Сільва», а Рокка — сунію царевни Іларіоні.

Після втручання театральної адміністрації конфлікт уладнали. Щоправда, залишилося нез'ясованим, що більше запам'яталося юним глядачам: пісенська героїня на сцені чи друге туди ж адміністрації за кулісами.

ПРОГНОЗУ

Милна погода видалася щасливою на Дніпропетровську. Вчора тизну сніг, палко безрезимний повітрям, а сьогодні — підморозило, захурчало. До пари прихильності місцевих кліматичних умов — і нестабільність соціальної ситуації у турчинецькому регіоні.

Може йде перш за все про шахтарський страйк на Донеччині. В обласному центрі, як кажуть, кашу заварили, в їсти її — на шахтарів українців. Маю на увазі рішення РРСКД про продовження страйку і безрезимний, але ж відмінені, але підтримані деякими колективами турчинецьких підприємств на місцях.

Вже більше тягнеться пов-

Днями ті до стіжків і колективі

Уже майже рік
обирають депутата
до Боярської
міської Ради по
56-му виборчому
округу, і все —
безрезультатно.

Четверта сесія Боярської п'яскради проходила неординарно. Всього було: і емоцій, і амбіцій. Не вистачало лише виваженості та розсудливості. Особливо тоді, коли розглядалось питання про затвердження депутатських повноважень.

Справа в тому, що на вибори цієї сесії виявилось, що вибори проходили по двох округах (45-му і 56-му) з якимсь порушенням. А саме: згідно з чинним законодавством виборчі комісії в цих округах не були затверджені Кірово-Святшинською районною радою (Боярка — колишнього підпорядкування — І. К.). Тоді ж було вирішено звернутись до районної Ради, щоб та визнала появаження виборчих комісій по 45-му та 56-му виборчих округах.

Президія районної Ради створила комісію «під фарту» порушення Закону УРСР по

Рад народних депутатів». Нв
чолі із заступником голови
райради М. Павелком. Які ж
результати діяльності комі-
сії?

Було встановлено, що порушення однакове, проте наслідки різні. Тобто комісія у всіх випадках рекомендувала підтвердити повноваження діяльності комісії № 33, а в інших випадках рекомендувала скасувати її діяльність. З огляду на це, підлягав виборю комісії № 17 по 56-му округу.

Таким чином, аргументи, наведені на довідці комісії, яку зачитав голова райради, не давали повноважень діяльності комісії з питань соціальної Київської області. Висновок був очевидним, він випливав з фактів. Тому сесія більшістю голосів визнавала повноваження одного депутата (45-й округ) не визнавала повноважень іншого (56-й) округу Володимирів Зотова. Де ж тут «зартити собаку?»

Висновок: якщо в довідці райради не було зазначено, де саме відбувся вибір, то довідка була дійсною.

рентор райпобудкомбінату Г. Лебідь був на місці. А довідка в матеріалах комісії чомусь підписана М. Нестеренко. Дивно, чи не

Ще більше я здивувався, коли до моїх рук потрапила довідка з того ж Будинку побуту, в якій сказано, що чисельність працюючих на момент висування до виборчої комісії дійсно становила 60 (шістдесят) осіб. Документ підписаний директором Г. Лебедем, інспектором відділу кадрів О. Кошинець та засвідчений яє менш круглою печаткою. Дяво — та й

Мав я і зустріч з Раїсою Рак та Антоніною Вороною, які «підтверджували свідчення», що збірив не було. І цього разу комісія на чолі з М. Павелком, м'яко кажучи, погіршила протиіс-

Не мешає «цікаві факти» виявилися і в інших матеріалах районної комісії. Так, наприклад, одразу викликали недовіру заяви трьох виборців, напівсні на трьох однокласників вкрухав із учнівського зошита в клітинку. Всі вони — і В. Кострицький, і В. Кондратенко, і Г. Платова «свардились», що за

них проголосували, тим самим порушили права виборців. Розповідає член виборчої комісії № 17 (56-я округу) Алія Кравчук:

— Засвідчую, що В. Кострицький та Г. Платові проголосували. Це бачила не одна я, а й інші члени виборчої комісії. А що стосується В. Кондратенко, то він ні голосувати, ні, звичайно, скарги не мів. бо під час виборів відпочивав на ку

— А що ви можете сказати з приводу кандидатур, запропонованих до виборчої комісії зборамн квартального комітету № 13?

Я понад тридцять років живу в Боярці, тому ледь якого мікрорайону знаю добре. Та й до протоколу, підписаного П. Бірюком та В. Коржем, невідомим причинам потрапив П. Н. Левченко, вул. Островського, 40, який там ні проживав. Валерій Чурноков теж давно живе і прописаний в іншому місці, отже, фактично не міг брати участі в представанні мешканців даного кварталу...

Думаю, зрозуміло, що надати вже когось не хотілося, щоб В. Зотів став депутатом.

АМБІЦІЇ «В ЗАКОНІ»..

Може надто низька була політична активність? Ні. Наприклад, останнього, третього разу бюлетень отримало майже 70 відсотків виборців. А може, кількість кандидатів не бала змоги здобути перемогу комусь із претендентів? Ні, кандидат був одим. Чи, може, просто виборці проголосували проти? Знову ж ні, адже результати голосування такі: — 248, проти — 31. І все-таки, чому виборці округу залишилися без депутата? Чому сесті міксради не затвердив його повноваження?

ЕКСТУМАЦІЯ «ЗАРИТОГО СОБАКИ»

Думка про те, що депутати шукали, зародилася у мене ще на сесії. Бо запитань було більше, ніж відповідей на них. І потрібно було перевірити цілий ряд фактів, документів та свідчень, щоб дати вичерпні відповіді.

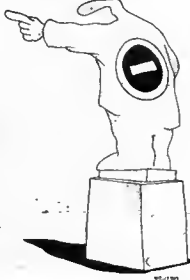
Про результати парламентів званням «Богородицької міської Рад народних депутатів міщанських Рад народних депутатів»...
...2. На момент створення комісії в Богородицьку міську Раду ще не було обрано деяких депутатів, а тому члени по округам № 45 та № 58.
Причому округ № 45 залучився в результаті дострокового припинення повноважень депутатів А. Могової та М. Мосунова. А в результаті обрання депутатів № 56 поновленням обраного депутата на буні визнали сесією через сфари депутатів Мосунова та Діарової» (М. Мосунова сфари на писав).

— Таким чином, для проведення виборів потрібно було створити дільничну виборчу комісію по 45 виборчому округу. Вона була створена і затверджена рішенням міськвиконкому № 131.

Таким же рішенням затверджені нові комісії по округу № 56, не діявлячись на те, що попередня комісія по закону продовжувала свою роботу. Причому до складу комісії включено 13 чоловік. З них 6 — представники квартального комітету, а 7 — представники райпобудкомбінату. За 5 днів до виборів до ініціатив Діарової п'ять представників квартального комітету зі складу комісії введено рішенням виконавчого № 153 від 15.10.90 р.

При перевірці встановле-
но, що протокол висунення
представників райпобутком-
бінату сфабрикований Діро-
вою та зеступником голови
профкому Рак Р. І. При цьо-
му в число висунутих пред-
ставників побуткомбінату
Діарова включила двох по-
трібних людей з числа жите-
лів кварталу.

3 метою надання законності в протоколі зазначеної кількості працівників будівки побуту з 75 до 60 чоловік. Це підтверджується свідченням Рак Р. І. та Вороніної А. М., а також справ

кою райпобуткомбінату»
(Виділено мною — І. К.).

Одне слово, голова дільничної комісії, народний депутат районної Ради Олег Діарова «сфабрикувала» протокол, «занизнула» кількість працюючих у Будинку пошуту. А далі «незаконно» комісія отримала бюлетені, провела вибори. Не знаю, я чи, але я не можу уявити, як це незатверджені дільничної комісії потрапили бюлетені? Саме таким «фантастичним» керуванням «фантастичною» радою керував «фантастичний» голова Ради Микола Павлюк.

[illegible]

Хто ж такий Володимир Зотов, якого так наполегливо яє бажувати бачити в депутатському корпусі? Володимир Олександрович Зотов проживав в м. Воєрці, 1946 року народження, членом КПС, кандидат економічних наук, інженер, доцент, він виконує обов'язки завідувачого кафедрою Київського філіалу Центрального міжвадомого інституту підвищення кваліфікації керівних працівників та спеціалістів будівництва. Він добре розуміється і на плановому господарстві, і на фінансах, і на питаннях економіки будівництва. (Серед депутатів Воєрської міської Ради жодного економіста немає. — 3 к. 8).

(З ліста В. Зотова до редакції)

«Звишуканий зарплати тут не має, за зв'язку з тим, що в борючись по анборному оргу»
№ 56 під час амборів дапує-
та, тої годі, аби не вийти з
порушення прав амборів.
Вибори, які відбуваються в бе-
резні 1990 року, були визна-
наслідком через те, що в
урни було підкинуто більше 30
заях бонетів. Навіщо ж
амборів, які відбуваються в
перевіренні і підтвердженні
ні міське, ні Києво-Святошин-
ська райони Раді робити
дільничної амборної комісії
не дані належної оцінки. Як
реально, так і в амборі, а
амбор оргу танок був
значні надмірності. З 3 амборів
їх же комісії. Там, наприклад,
в списках виборців, що прого-
люються, значення ядів, які

Нова гоносування в жовтні 1990 року проводила ініціативна виборча комісія зі сторони ішим трудовим колективом. Результат: вибори відбулися і депутата було обрано.

Через два місяці після виборів з ініціативи районної Ради була створена комісія з питань із заступником голови Ради тов. М. Павловим нібито для з'ясування обставин створення та реставрації діяльності виборчої комісії.

Виходить, вибори були організовані та проведені без участі міської та районної Ради. Де ж були ці Ради, коли відбувалися вибори? Вони були, але не проводилися. Це було порушенням Закону про вибори.

НИИ ЗОТОВ

верного будинку із зонтиком попервоверхньої забудови»
Том. М. Павленко, розглядаючи
заставу, зауважив, що вимоги
цішого неархав, амбіцій
но заявив, що будувати не
одно буди, незважаючи на
вельми величезні витрати
вельми норми та правни, що
негативно позначатиме на
економічності та орендності
першої сировини та оренди
но безоспарно бере участь
у порушенні закону, намагаю-
чись, щоб не впасти на
будівлю, незалежну.

Не хочу битися в загоди, ка-
жу, кому ж це не до душі
кандидату В. С. Завісний
тих речей, які в цих політи-
чних ристалищах виявляють
свої виборці? Чому порушу-
ють закон? Чому не дотри-
маються Закону, який за-
значає, сказати як у дні
лі. Але ж звичайні заходи
як відомо, не звільняють
від відповідальності. Статно-
се повинно бути неодмінним

По голові міскари Ле-
вита Орел фактично перебу-
ває в стані невідомості, а
огошавшись заступник, Ви-
слай Апостолов, судачи
усього, роздатиме, а спина-
ти не може, а спинати не
що «сам тепер буде писати
Видно, «честь мудрих» на
огош дорочка за честь
визнаючи, що невідомо
Раді Ольги Діаров, яку бе-
представо гайбальна на сесі-
міскари. І це о-
не, що невідомо, а спина-
ве відповідатиме? На мо-
думу, відповідатиме, по-
вина бути не тільки мораль-
но, але й юридично, а не
у Кримінальному кодек-
сех немає статті за кан-
дидату, який невідомо
підпису повнорічних докуме-
ти. Законні повнорічні дія-
іншакі ми не створює при-
чини, а тільки тільки появи-
ли. П. створює!

Ігор КАБЛАК,
спеціальний кореспондент
«Голосу України».

Замість Р. 5. «Мя зверт
смоса до правоохоронних о
ганів, до депутатів, до зас
бія масової інформації, до вс
іх, кому не байдужі пра
влюдин, з вимогою покла
ти край сваволі.

Виборці округу № 56,
м. Болряка

1. Крамарєва Н. М.
2. Лахтадін Т. М.
3. Олішник Л. В.
4. Батігін В. В.
5. Бондаровський Г. В. ...

Усього 57 підписів.

Футбол

СОН НЕ В РУКУ...

Вечірні тренування «Барселони» напередодні матчу 1/4 фіналу розгрізла Куба кубів, яке проходило на республіканському стадіоні столиці України, спостерігаючи разом із тренером іспанського «Динамо», заслуженим майстром спорту Володимиром Безсоновим. Він розповів мені, що йому приємно, ніби іспанці виграли у лідера іспанського чемпіонату — 2:1. На жаль, той сон був не в руку.

«Динамо» (Київ) — «Барселона» (Іспанія) — 2:3 (1:2). Київ. Республіканський стадіон. 6 березня. 100000 глядачів.

Судді: Д. Салм, Д. Хоуп, Д. Маквілар (усі — Шотландія).

«Динамо»: Яндов, Лунич, Цейба, Дергач, Ю. Мороз, Беца, Шматоваленко, Засць, Саленко, Юрченко (Матвеев, 68), Юран.

«Барселона»: Субаррета, Еррера, Аласко, Сакрестан, Серена, Вакеро, Ортега, Стойков, Лаудрун (Гарсія, 62), Амор, Бегустайн (Дольнес, 89).

Голи: Вакеро (6), Засць (34), Ортега (45), Стойков (63, з пенальті), Саленко (62, з пенальті).

Попередньою Алесанні! Деркача.

На жаль, не вправдалася прогноз й іншого заслуженого майстра спорту Ріната Ласаква, який стверджував, що барселонці в Києві гратимуть від оборони. Гості і не думали про захисний варіант, кинувшись з перших же хвилин в атаку. І не стрігмолос, а продуємо! І напрохду підтовалено. Ду же швидко до них прийшов успіх, який помітно розстроїв молоді київську команду. Записався Цейба, його не підстрахували партнери, і Вакеро сумлінно відпрацював після кутного з правого флангу. В той момент подумалося, як же динамівці не вистачало досвідченого Кузнєцова. Але хіба тільки цього центрального захисника бракувало нашим землякам! Гадаю, що були б у складі «Динамо» Литовченко, Протасов, Рад, Михайличенко, Дем'яненко, не таким грізним здавалися б «каталонські монстри». Але

ці «зірки», на жаль, знаходяться тепер далеко від рідного дому...

Після пропущеного голу господарі дого не могли «зачеписатися» за м'яч. Утім, слід віддати їм належне, вони спромоглися так виразити гру і перевести її до портів досвідченого Субаррети. Але і він не зміг відвести загрозу, коли жовто-голубі провели швидку і настирну контратаку. А Засць пробив упевнено і точно.

Здавалося, подальші пошуки розвиватимуться за сценарієм зі сходу. Безсонова (пробачте за каламбур). Але Ортега дуже швидко знову кинув гостей уперед.

У перерві між таймами мав розмову із заслуженим майстром спорту Рамазом Шенгелю, який приїхав із Тбілісі покомандити за київці.

— Динамівці, на жаль, програли середню поля. Їм явно бракувало дисципліни, який би координувати дії колективу. А з послабленою середньою лінією навряд розраховувати на стабільну конструктивну гру. Однак ще не все втрачено. Слід діяти настрійніше, пресингувати...

Що ж, київці дуже старалися, мали чимало вдалих голевих моментів. Хоча і гості, слід бути відвертими, не залишалися в боргу. Відчувалося, що «Барселона» — команда найвищого класу, без перебільшення — гранд світового футболу. Висока техніка, максималістська швидкість, нестандартні тактичні дії протамані гравцям каталонського клубу.

Грубий прийом Яндов, який здійснив у підтрафую Стойкова, зів напівзасидів футболістів «Динамо» і їхніх численних прихильників. Середньокласично чітко реалізував пенальті.

Динамівці, шоправда, не опустили рук і не скидували себе, практику відіграти ся. Втім, гадаю, славою втіхою став для них гол з 11-метрового, який реалізував Саленко.

На підсумковій пресконференції настрій у керівників команди, арозуміло, був різним. Наставник гостей Карлос Рексан не промовував задоволення результату

том матчу. На запитання журналістів відповів спокійно, детально:

— Якщо відверто, то дуже мало знали про суперників, — сказав він. — Втім, інформацією про те, що київці зазнали відлучити надпривних втрат, володіли. Як же гратимуть новобранці цього видатного клубу — навіть не мали й уяви. Думаю, ми зіграли добре.

Шоправда, «Барселона» пошастало, бо її протиставляла дуже молода команда, яка ще не набула потрібного досвіду міжнародних виступів. Однак щоразу після того, як динамівці забивали нам голи, було важко знову заволодіти ініціативою.

— Що ж буде в Барселоні?

— Переді мною стоїть важливе завдання зробити все, щоб наші футболісти не розслабилися. А такий гріх, на жаль, спостерігався за ними на чудовому полі київського столичника. Нас зигравас думка про те, що ми виграли і забивали три м'ячі...

І все ж, який буде результат на стадіоні «Жу Кампі» у столиці Каталонії?

— Ми випрасмо і вдома. — Кого з динамівців могли б відіграти?

— Найбільше мені сподобався в'юкний Юран, упевнений Цейба і технічний Беца. Одна сьогоднішній не побачив у діях динамівців тих якостей, які дозволили б їм претендувати на Єврокубок. Повторюю, цей перспективний колектив явно бракує досвіду. Але чесно зізнаюся, що, як на мене, динамівці в окремі моменти мали надати нам перевагу і довести відтучку. Подумаємо, і дуже серйозно, що київцям, які програли, вже нічого втрачати. На нашому полі вони стануть ще небезпечнішими.

Не почула песимізму й у відповідях заслуженого тренера України, одного з каталонців київського «Динамо» Володимира Веремєва: — Широко скажу, що ми задовольні грою, яку продемонструвала наша молода команда. Не маємо претензій до гравців, які не вжили «каталонця» перед суперниками з «Барселони», які не потре-

бувають комплімента. А, між іншим, нам довелося більше і наполегливіше готуватися до цієї гри. Сьогоднішній наш склад грав вперше в такому варіанті. А Цейба і Юран вийшли на поле, маючи серйозні травми. Але вони справили чоловіки, і ніхто, мабуть, не помітив, що їм було важко.

Не знаю, як завершиться матч у Барселоні, але ми постараємося зіграти достойно.

Як накуть, останнього змирав надія. Отже, плачемося й П і сподіватимемося на кращий підсумок у подальшому відповіди через два тижні.

А тепер результати матчів інших пар у євротурнірах.

Кубок чемпіонів. «Спартак» (Москва) — «Реал» (Мадрид) — 0:0. «Црвена звезда» (Югославія) — «Динамо» (Дрезден, Німеччина) — 3:0. «Мілан» (Італія) — «Марсель» (Франція) — 1:1. «Барналі» (Німеччина) — «Порто» (Португалія) — 1:1. Кубок кубів. «Легія» (Польща) — «Сампдорія» (Італія) — 1:0. «Львє» (Бельгія) — «Ювентус» (Італія) — 1:3. «Манчестер Юнайтед» (Англія) — «Монпельє» (Франція) — 1:1. Кубок УЄФА. «Ворд-Бон» (Данія) — «Торпедо» (Москва) — 1:0 (гол забив Малєєв). «Волоні» (Італія) — «Спортінг» (Португалія) — 1:1. «Рома» (Італія) — «Андерлехт» (Бельгія) — 3:0. «Аталанта» (Італія) — «Інтер» (Італія) — 0:0.

Віктор ВРАНЦЬКИЙ,
спеціальний кореспондент
«Голосу України».

Фото
Олександра КЛІМЕНКА.

3 ПОТОКУ ПОВІДОМЛЕНЬ

Хоней. Чемпіонат СРСР, вище ліги. «Спартак» (Москва) — «Спартак» (Київ) — 4:3. «Торпедо» (Нижній Новгород) — «Крила Рад» (Москва) — 1:2. «Торпедо» (Усть-Каміньогорський) — «Динамо» (Москва) — 2:6.

Бєснєтбон. Чемпіонат СРСР, чоловіки. ЦСКА «Жалє» (Таллінн) — 104:107. ВЕД (Рига) — «Будівельники» (Самара) — 84:77. «Динамо» (Москва) — «Спартак» (Ленінград) — 96:75.

У жіночому чемпіонаті уланено лідеру «Динамо» (Київ) — 17 очок.

МИНУЛОЇ
СЕРЕДИ
В ЄВРОПІ БУВ
ВЕЛКИЙ
ФУТБОЛЬНИЙ
ДЕНЬ: ГРАЛИСЯ
ПЕРШІ МАТЧІ
1/4 ФІНАЛУ
В ТРЬОХ
КЛУБНИХ
ТУРНІРАХ.
У НИХ ВЗЯЛИ
УЧАСТЬ І ТРИ
КОМАНДИ
З РАДЯНСЬКОГО
СОЮЗУ.
ДИНАМІВЦІ
КІЄВА НА
СВОЄМУ ПОЛІ
ПОПУСТИЛИСЯ
ІМЕННІ
«БАРСЕЛОНІ».

...ЯКИМ ЖЕ
БУДЕ
РЕЗУЛЬТАТ НА
СТАДІОНІ «НОВ
КАМП»
У СТОЛИЦІ
КАТАЛОНІЇ...

ЯЖИВЕЦІ, СУЧАСНА Є?

«НЕЗАЖНА І ЦАСЛИВА»

Війна закінчилася?

Війна в регіоні Персидської затоки закінчилася, і американські військовослужбовці почнуть негайно повертатися на батьківщину. Про це заявив президент Джордж Буш у промові, виголошеній на спільній сесії конгресу Сполучених Штатів. Тепер нашим завданням, наголосив американський президент, стануть пошуки тривалого миру на Близькому Сході.

Справи кримінальні

ФІРМА «ФАТАЛЬНИХ ЖІНОК»

Відвідувачки магазини жіночого одягу «Нюїоланда ординарні» не своїм асортиментом, а своєю рекламою. Підприємці, загалом їх можна було б вважати манекенниками, коли б не одяг, за яким вони сюди приходять. Куле, непрохідні куртки і плащі, строгі ділові костюми і вечірні сукні, пальта і шуби не предмет гордості перед покупками. А... робочий одяг. Приватна фірма «Фатальних жінок», розташована в містечку-спутнику Нью-Йорка Понтервіл, одягає і багатьох, що займаються добром і підготовкою висококаласних охоронців. Привчому ці персоналі закладає вишитою з представниць «слабкої статі». Б'ють, цих дівчат до слабких не віднести: при асортименті на роботу перевага віддається тим із них, що мають «чорні пояси» і навички поводження з вогнепальною зброєю. До того ж більшість із них встигла послужити в поліції.

Чому саме жінки? «Одяг з причини... вважає нападницькою фірма «Фатальних жінок» Еліза Феррі, — полягає в вишній здатності пристосовуватися до обставин і не відрізнятися. Інша, більш важлива, спостережливість: жінки можуть помітити там, де чоловік не помітив, що нападця з ока досвідченого професіонала-охоронця.

Претендентки участі жінок у цій небезпечній і традиційно чоловічій роботі поклав федеральний уряд, оскільки майже 20 років тому наймати їх до служби охорони президента. Цей приклад наслідували і місцеві влади, що відкривали перекрасні, а не відкриті, кабінети, сильні статі шлях до роботи в поліції. Нині, наприклад, до послуг жінок-охоронців входить мер Нью-Йорка Девід Дінкінс та його дружина.

Серед тих, хто довіряє свої безпеку жінкам з охорони — замовці іноземні туристи, керівники великих корпорацій, їхні діти. Цікаво, що послугами охоронних жінок-охоронців користуються тепер лише зрілі рок-музиканти. Дуже чудово підійшли до цієї справи, яка була відомою супутництвом і в концерту залі, і в поході за покупками, надійність, ніж «накачані» хлопці, яких тримають під наглядом найкращих захисників фанатів.

Дмитро КИЛИМЕНОВ.

Наша співрозмовниця — прес-аташе генерального консульства Франції у Києві Франсуаза ПЕРНЕ

Розмова аїмала дещо «соеатськею». Чому? Я запитала її, ось, жовтня, багаторічній війни і наш денський об'єктив образлив: шведський стіл, кава по-турецьки, америкаська успішна, російський характер. У цьому ж раду стій означення «французька». А що самі французи алдають у це попитати? Мадан Перне відповіла дуже несподівано:

— У Франції це означає бути вільною жінкою. І не тільки у виборі чоловіка чи роботи, а взагалі — способу життя. Тільки не дивуйтеся: бути незалежною, а отже, щасливою, французьким дипломатом, освіченою. Аж не очікуєш, як вишитою люди просто мають більший авторитет. На відміну від США, де жінки мають більший престижний місце в суспільстві без більш-менш порядної освіти, у Франції треба з самого початку своєї кар'єри довести, на що ти здатний. Французи міркують так: якщо ти не маєш спеціальної освіти, то ти нічого не вмієш. Тоді як в Америці треба просто працювати.

— Відповідно виховують наших дітей. Але бачте, наша сім'я часто рокує по світу. Франція, Америка, Росія, Україна... Може, не помітила, але діти не мають фізичної можливості вчитися і за американською, і за російською, і за українською програмою. Тому ми, звісно, вибрали французьку систему навчання. Правда, ко-

ли мешкали в Москві, дуже хотілося віддати Клер і Жюлі до знавчої школи, але нам відмовили тільки тому, що іноземці, до того ж з націоналістичної країни. У Києві обставини склалися так, що дітей змушені навчати традиційним консульствам з індивідуальною програмою. Але дітям потрібне спілкування з ровесниками, яких не омріяні діти, коли діти на тижневі воні дають до школи-лицю № 103, де містер Донт читає українським школярам уроки історії, географії Франції французькою мовою.

— Мадан Перне, напевне, для вас мімімімі генерального консульства Франції в Києві — це і відкриття України?

— Невжею мірою так. Але з дитинства я знала про київську книжню Аїну — королеву Франції. Майже й їти-хувати діт тотою ж мовою в Парижі біля української церкви і дуже симпатизувала їй прихильно. Тоді ж зацікавила українським мистецтвом, придбала кілька платівок із записами карол-

дині пісень. До Києва ми приїхали з Москви. Не хочу образити москвичів, але з Києві люди набагато тепліші. Може, тому, що тут вже підемо? А я тек вродилася на півдні, в місті Бордо.

— Представляючи вас, спершу хотілося маніфестувати «дружину генерального консула». Але то було б напіваправдою. Ажде ви до того ж — прес-аташе генерального консульства Франції в Києві?

— Так, моя кар'єра почала виводуватися, не з тринадцяти років, коли вважали за дівчинку російської мови. Правда, спеціального інтересу не було, слово «жінка» для мене тоді що-то не означало. Після закінчення гуманітарного університету в Бордо працювала у відділі преси генерального консульства Республіки Франції в Москві. Там і познайомилася зі своїм чоловіком Жюлем Перне.

Тепер працюю прес-аташе тут, у Києві.

— Республіка Франція одні з перших підкрала своє генеральне консульство в Республіку Україну. І це дуже символічно. Незай же ближчим стануть наші дощери, а мрії — реальніші.

Вела бесіду Катерина КИНАРІАС.

Інформ-шоу

КРАСНОЇ З ВІСХІДНОЇ

У В'єтнамі вже левною мірою зникли, що контрабандою різних заводських товарів завізують і жінки. Але те, що з'ясувалося в ході російських крадіжок і переробки вогнепальної зброї і боеприпасів на одному з військових складів на півночі країни, викликало водно громадський. Силми дієвості поліції виявлено цілу групу військовослужбовців, серед яких були чотири жінки. Виродило кілька місяців лоні вкравши зі складу, який самі ж охоронили, близько сест однієї вогнепальної зброї, боеприпасів до неї і вибухівки. Частина зброї була продана в Китаї, а також обмінена на наркотики і коштовні камін-

Мамагоніс замість сідла, злочинці спробували повернути склад нарядів до в'єтнамського ринку, створивши об'єктив, даючи ознамення його. Але ця ім не вдалося. Всі учасники групи заарештовані і чинять вироку стая.

ОБЕРЕЖНО: СНІД

У США зростає кількість молодих жінок, які заразилися на СНІД, і у 1991 році це була однією з лівих головних причин смерті серед жінок віком від 15 до 44 років. Як повідомляє Центр щодо контролю над захворюваннями, зростає зареєстрована кількість жінок на СНІД серед жінок «позитивно забільшувалися і в основному за релігійною кількістю місць зростає кількість захворювань на СНІД у США.

З листопада 1989 до жовтня 1990 року 11 жінок, усіх зареєстрованих випадків захворювання на СНІД серед дошлюбних припадків на жінки і, згідно з повідомленням Центру, з 1988 по 1989 рік кількість захворювань серед жінок збільшилася на 29 відсотків, серед чоловіків — на 18.

ЖЕРТВИ... СЕКСУ

Підвищенобританські жінки практично беззастовні перед сексуальною агресією з боку колег по роботі. Такий негативний аспект співіснуючості висновок зробила на сторінках газети «Ліквідартс» професор Еліза Томпсон.

За висновком дослідника, як очолює відділення промислової психології Дурбанського університету, положення підвищенобританського трудового законодавства не варто розглядаючи, щоб несправді звелити жінок на роботу їм своєю зухвалістю звільняючи. Крім того, обрання жіночої гідності словом або дією практично не можна довести. Іншою, звичайно, міч час тиснути не було свіжків. Та й не кожна жінка ризикне подати в суд на начальника, який несправильно оцінив достатність і самовпевненість, а от симпатичної підлеглої.

Еліза Томпсон встановила: мінімум половина представниць прекрасної статі, що зайняті розумною працею, мліли «недоцільно прололціти» від одного з керівників, які нагадали, що в разі згоди буди неабияке просування по службі.

Вихід з такої ситуації спробують відбачити, з одного боку, у відносинах законодавстві, з іншого, в куніні кожної жінки бути твердодо і постоити за себе.

ЛІДЕРИ

Аж ось і Восьме березня. Цього дня — прототипом давнішньої — наше пропаганда, співачка співзвучною осянку радянській мілітаризації, відпочине не вгавеле титчати у соціальній нризан тек зважого «вішного» ситру, дя мовля, жіночі аїмало приймають і приймають. Тільки, не помічаючи симпатичності, зодичити в орижів життєт, ніж відбійним молотками добувають есфальт.

З новими мисленнями киришло ушвидження того, що та «націоналістична», наврядто звучить іривна. Так, не в Закарпатті і Стоді безробітні жінки, є непомітною представниця національної амальтати, наркоманки. А у нас із ними! Проти «вішного» стіль новосвічного продукту й соціальний феномен (як не нашу думку) жінки-лідери, жінок-іспити, жінок-лідери. Права жінки — діток з ім. Безсторонній об'єктив зафіксував цих жінок і диметральну протиположних ситуацій. Марі Робісон, представниця діток сім, уперша в історії Ірландії стала жіночо-президентом країни. Тож зрозуміло, редості її немає жінки. Не вимову зміну — жінки, вже зме зробили свою кар'єрну роботу і танер з півним сумом збирається залишити урядову резиденцію. Читай, звичайно, англійка Маргарет Тетчер, «запалу педі», стоїрочитого неспостеряга, яка, проте, завоювала міцні симпатії.

О. ДАЧЕНКО.

Земля людей

Ваде М. Ф. КОЗЛОВСЬКИЙ.

МАЛЕНЬКИЙ МАЯЧОК НА ПІВДЕННОМУ СХОДІ ДУШІ

(Закінчення. Початок на 1-й стор.)

Маяк П тата дедо орієнтчир геогр-

фічир.

Але душа теж має свої сторони са-

ту, сєй відовний сїд і тєч інше.

І тут жодач з тєч, хто стєає на бе-
рег, не обходчєсє без Олєчкє, — нї
морєк, нї дипломєтє, нї вїєсьновї, нї
рєбєлєчкє, нї бєзтєлєчєнї шучєчї прїгодє
вїкєчї од сємєч сєбє.Бєлєчєк П, нєжєн, бєдє вїч нєвїтє
вїпєськїм укрїєцєм чє нєвєчєн, нєжєсєбї: «Гєсєвєдкє, є — вїдємє, хєч нї чє
зємлє, нї цї чєбєсє, нї чє морє чє мє-
лєтє мрєлє, євє є — вїдємє!»Абї хєч рєз вїдчутї чє — нє вєртє
дєлєчє тєчє.Мєнчє рєкємчє нє сєхєдїтє з мїсцє,
зєрєбєлєчєк бєзтєрєрєнчї стєж
бєз-
дємєкєстї. А пєтїм нїдєвєстчє гєлєкє, пє-
бєлєчїтї П і чрїчїтїтї нє єсєю кєндєлєрїю:
«Зємєє, клєвїцї!»

Вїтєлїє ЖЄЖЄРє.

[illegible]

...Возвелнчу
Малих отих рабіа німих,
Я на сторожі нолю них
Постаўлю слова.

[illegible]

руїну її демонратичної державності.

Отан-то, Богдане!
Запастив си абс
Сироту Украйну! —

дорікав поет гетьмакові не тільки у вірші «Стоїть в селі Суботові», а й у багатьох інших.

Шевченко послідовно відстоює ідею державної самостійності України, а тому, не підтримує приєднання України до Росії. В поемі «Іржавець» він прославляє Івана Мазепу та його сподвижників, намагаючись довести, що під булавою цього гетьмана ми могли б вибороти волю й державу незалежності України, «якби були одностайно стали та з фаворським полковником гетьмана сплядали».

Нам і сьогодні, в нинішній найважливіший час, напередодні референдуму про дальшу долю Союзу, потрібно навести чіткі розмежування, як тоді, за різкими політичними орієнтаціями і дамо знову на століття втягнути себе в нове імперське журмо? Зрештою, на цей раз уже, дібонь, назавжди. То ми шепочу, як молитву, як закляття, як добре знамення! Шепечуть добрі:

Нехай мати усміхнеться
заплакана мати.
І діточком благословить
вольними устами...
І забудеться срамотна

Коли інші
дивилися
на змирання
великої
європейської нації
якщо її не спокійно,
то з почуттям
приреченості.
її безпорадно
розводили руками,
Шевченко кричав
від болю, плакав,
прокинав, кликав
до боротьби,
вселяв надію на
її успіх.

Шевченко
послідовно відстоює
ідею державної
самостійності
України, а тому
не підтримує
приєднання
України до Росії.
В поемі
«Кривавець» він
прославляє Івана
Мазепу та його
сподвижників,
каже, що під
булавкою цього
гетьмана ми могли
б вибороти волю її
державну
незалежність
України, якби
були одностайно
стали та
з фастівським
полковником
гетьмана єдиного.

У ТЕКСТАХ християнських Літургій є вислів: «І знову, і знову миром Господу помолімося», — себто заклик підпорядкувати єдиному духовному порядку й звернути свої почуття й помисли до того, що по прийнятті вважати Найвищою Досконалістю Всесвіту.

Чому так сталося, що нашою національною молитвою, українським Євангелієм, до якого завжди зверталися, було знову кожного разу наове підписано і знаходимо для себе порадку і розраду, очиняємо помисли, став «Кобзар» Тараса Шевченка? Маємо радити з цього приводу чи сумувати? Це ставлять нашу національну гордість чи є свідомість приналежності? Чи

не могли б ми, нарешті, не тривожити Душі нашого генія безперестанними апеляціями до неї? І чи не міг би наш Шевченко за прикладом інших геніяльних письменників світу просто посісти належне йому основоположне місце в історії літератури і стати одним із авторів хрестоматій, предметом наукових літературознавчих студій?

Чому Шевченко в таких відмінних між собою політичних ситуаціях, у які найчастіше всупереч своїй волі втягується Україна, залишається для нас актуальним? Так буде завжди, чи настане такий час, коли він стане тільки письменником? Тим часом 177 років минуло від дня його народження. 130 від часу, коли його між нами не стало, а ми постійно, з неослабною наполегливістю

Янби Кирило-Мефодієвське Братство, до якого належав Шевченко, могло перетворитися у політичну партію, вона могла б вибудувати програму боротьби за державний суверенітет України на основі ідей «Кобзаря» (абсолютно не мекхту його художньою силою і довершеністю). Во «Кобзар» став для нас і нацією історією, і нацією політикою і нацією державою.

У чому виявляється державна роль Шевченкового слова в історії українського народу? Передусім, у тому, що поет якнайповніше відчув реальну загрозу загиблі України, вловлював, «надавав» смертоносні симптоми трагедії народу. Складатися враження, що в Петербурзі, не в далекому Кос-Аралі він пробув майже все своє життя, що Душа його вісім літала (як у Мікстрії з поеми «Сона» над Україною — і все бачила, все розуміла) все перебачала.

Погибнеш, згинеш, Україно,
Не стає знаку на землі.
А ти пишалася колись
В добрі і розкоші!

Коли інші дивилися на вмирання великої європейської нації якщо й не спокійно, то з почуттям приреченості, безпорадно розводили руками, Шевченко кричав від болю, плакав, проклинав, кланявся до боротьби, вселяв надію на її успіх.

ЧИ далено ми нині, в часу Шевченкового застереження, відійш ли від прірви небуття? Ста

Та Іхтиєв піддержував ідеологію та його прислужники, які доклали шалених зусиль, аби відібрали в нас наших Історичну пам'ять, а відматували навіки послисти нашу татинського заповідності стругувували українську церкву у палини Історичні пам'ять, аби кини, бібліотеки, ікони архівів, відібрали у нас нашу мову й культуру, п'юндари, аби й осмисляти могли, понад усі — вели віну при Шевченка. А ми, що ми

Одні з нас уперто тримаються за Шевченка, аби не дати втратити себе в асмілітовському багні, інші натомість «двинулись і мовчали і мовчки чунали чути, малі поділі рабів». Останніх було явно більше, тому нас перекорили в заложників смертників на власній землі. Сьогодні ми становимо народ, обалений смертносним промінням провіщення в Біблії звязки Польщі, Європи до Чорнобилья, і дай-то, бже, щоб це проміння було останнім.

Шевченко не тільки зас-
рігав Україну перед можли-
вістю остаточної загуби-
ти її, а й шукав виважені-
х людей: «Мій милий краю не
вмикий, За що тебе Госпе-
дар, Карає тяжко?». І зна-
дав відповідь на це найбіль-
ше питань нашої історії:
«За Богдана та за скажене
Петра...». Справа, звісно,
тільки в конкретних імен-
нах. З іменем гетьмана Укра-
їни Богдана Хмельницького
«Кобзарі» пов'язане уявлін-
ня про остаточну втрату
літньої свободи України.

Нащасна година,
І ожноа добра слава,
слава України.

Від Шевченка досталося
 всім тим нашим сусідам, які
 посягли на незалежність
 України, кулаки каїдани,
 які вбили мене, невинного
 мого чина на турецьких галерах,
 чи в польській або ро-
 сійській самодержавній крі-
 паці. Наче не вбивали мене
 і в українській державі, де
 я був її першою територіаль-
 ною основою понад Шевченків
 «Гайдамаки». І все ж, саме
 їм, звертаючись до поляків,
 говорю: «Полай не руку ко-
 го, а свою, бо ти її вбивав».
 Ми ж сьогодні готові протасту-
 нати руку для, дружнього
 пошукання наших сусідів.
 І приймемо кожну протасту-
 ну на нас руку, якщо вона
 не вбивала мене, не вбиває
 мене, а не для того, аби зго-
 лови встоювати нам у го-
 ловні свої концепції нашої
 історії. Відповідаючи ілю-
 стрії істориком, Шевченку
 істориком, Шевченку і

На тій Україні,
На тій самій, що з тобою
Ляля задовила!
Байстрини Єкатерини
Сараною сіли.
Отане-то, Зіновію,
Олексія дружел
Тк все оддав приятелям.
А їм і байдуже.
Кажуть, бачиш, що все то те
Такі й було наше,
Що вони тіпшию наймали
Тотарам на пошу
Та полякам... Може, й
справді!

Нехай і так буде!
Там сміються ж з України
Староний люди!

Михайло КОСІВ, народний депутат УРСР:

ЧИ ДІЖДЕМОСЯ

Шевченко

ослідовно відстоює
демо державної
самостійності
України, а тому
не підтримує
приєднання
України до Росії.
З премі

«Іржавець» він
прославляє Івана
Мазепу та його
сподвижників,
каже, що під
булавою цього
сестряма ми могли
з вибороти волю їй
державну
незалежність
України, «якби
були одноставно
стали та
з фастівським
полковником
сестрянкою однали».

Знаходять Шевченко при-
власні ляха Я серед українсь-
кого народу. Запросяли за-
се старатися найбільше:
«Піріє ляха свої діти тебе
розпознають...».

Образ України в «Коб-
зарі» неодмінно порівнюється
з образом сироти, безталан-
ної вдови, старої немичної
матері, якої відцуралась ді-
ти. А ті діти, заради яких
батько продав останню коро-
ву, аби вивчили цвітіння
по-московськи, нап'явши від-
мундари з цинковими (себто
чиновницькими) гудзиками,
сміються телер з дурних хо-
дів, які ще тримаються своєї
мови, історії, пам'яті про те,
що «було колись на Вкраї-
ні». Національний сором —
гірке, болоче відчуття, яке
неминуче вливається в душу,
коли стаєш вітчак вітч «Коб-
зарем». Хіба не отерле ду-
ша від таких ось радий:

А поки що переверті
Нехай підрастають
Та допоможіть москалів!
Господарювати,
З матері полатати
Сорочку знімати.

ЯКЩО це було акту-
альним у часи Шев-
ченка, коли господа-
ривали на рівні рикали Я
лопати, то наскільки актуаль-

ВАШІНГТОНА?

нишим стало сьогодні, коли в
розпорядженні ковітних гос-
подарників сучасні технічні
засоби? То силки цих «пе-
реверті» маємо сьогодні?
Ми всі чи не стали перевер-
тнями, які допомагають ко-
мусь так господарювати на
нишій землі? Ми ж із вами
навіть не знаємо остаточного
об'ясування всього того, що
московський центр забрав
собою з України. Тільки про-
шу не плутати акцентів: Шевче-
но не мав на увазі російсь-
кий народ, якого царем об-
ирава також, не мав і я на
увазі нікишню Росію, яка об-
верта і спонсорована так
свою, як і Україна. Мається
на увазі система імперської
держави: царської, само-
державної в часи Шевченка і
командно - адміністративної,
центральної, всеохопної в
нашій ділі, яка змінює тільки
забарвлення соціальних
наменувань, не змінюючи
реальної суті. Нині нам зно-
вуча накладають домір про
«синалеу» федерацію», за-
мість того, аби сприяти бу-
дівництву співдружності
сучасних держав. Тобто зно-
вуча зноу повертаємось до
розв'язання наших найбіль-
шотатарських державних,
політичних, соціальних за-
вдань, без яких немає життя,
які давно вже розв'язані в
реалії цивільного світу.
Побудувати власну суверен-
ну державу — це вже сго-
дній справа не політичних
амбіцій чи національних гор-

доців, а вимога нормального
функціонування економіки,
тому ця ідея має бути при-
вабливою для представників
усіх національностей, які
живуть на українській землі.
Тому пам'ятаймо Шевченко-
ві слова: «І всім нам, сущим
на землі, єдиномисле підня
і братолобіє поміж!».

Ми знаємо: і сьогодні це
є так, які кусають лікті з
досади: «Ех, мало ми їх тоді
вистріляли, не всіх вняли,
розкрили, ліквідували...».
Дайте слоний, планове душо-
губи Народ, який мав хоч
раз в історії свою державу,
уже ніколи не забуде смак
самостійності, незалежності,
волі і за першої ж нагоди зно-
вуча зноу заявлятиме про
своє природне право жити
вільно. Ми ж і п'ялі чужої
землі не хотім і не забу-
вали. Ми тільки хотім віль-
но жити вільно на своїй влас-
ній. Наш народ можна пере-
вирити із зачарованим злив-
ним силані велетнем, якого під-
ступом і обманом занунали в
кайдани, та рабство зовнішнє
не стало для нього рабством
внутрішнім. А тому скільки
б нас не зосталося на новій
засі, нехай і маленька по-
ка, ми зноу я зноу підні-
маємось духом і заявляємо
про своє право бути господа-
рями на власній землі.

Маємо тільки з'ясувати:
які, якими засобами нинішні
борці за незалежність Укра-

ни можуть досягнути мети?
Шевченко, згідно з традиці-
ми свого часу, бачив шлях до
волі через кризау боротьбу.
Знаємо закляти його «Запо-
виту»: «І вражю, злою кро-
в'ю волю окроплю». Пробу-
ємо. Окроплювали. І чуємо,
і ще більш своєю власною.
А результати? «Минулося,
зосталися могили по полю».
Скільки їх, цих могили, і ді-
лачик, і новонасели Україна
— Могилки — Слава — це
тріда нашої історії, най-
основніші образи константи,
з яких збігана вся світобудо-
ва «Кобзаря».

СЬОГОДНІ Україна пере-
живає час свого но-
вого воскресіння. Сьо-
годні маємо унікальну нагоду
виборити державу суверен-
ності шляхом мирної, парла-
ментської боротьби. То зга-
даймо, наприклад такі Шев-
ченкові слова:

Чи дійдемося Вашингтона
З новим і праведним
законом!
А дійдемося тики колись!

Вашингтон дав своєму на-
родові свободу. Україні може
дати новий і праведний закон
Пі парламент. За одностайної
підтримки народу. То стає-
мо тихи потоками Батька
Тараса, які дідались.

Фото
Андрія КОТЛЯРЧУКА та
Олександра КЛИМЕНКА.
Львів.

Наробили колись шведи
Великої слави,
Утікали з Мазепою
В Бєдери з Полтавою.²
А за ними Я Гордієнко...³
Нараднє мати,
Як пшениченьку пожити,
Полтаву достати?
Ой пожили б, якби були
Одностойне стали
Та з фастовських

полковником!⁴
Гетьманє єдилик.
Не стрімили б списи в стрілі
У Петра у саєт.⁵
Не атікали б із Хортиці
Славні неботата,
Не спинає би їх прилучний
Полковник поганин...⁶
Не плакала б мати божє
В Криму за Україну.
Як макуравали день і ніч,
Як покидали запорожці
Великий Луг і матір Січ,
Взяли з собою матер божу,
А більш нічого не взяли,
І Крим до хана понесли
Не нове горе —

Запорожця!⁷
Заступила чорна хмара
Та білую хмару.
Опанував запорожцем
Поганин татарин.
Хоч позволя хен на пісках
Новим кошом стати,
Та закова запорожцем
Церкву будувати.

У наметі поставили
Образ прєсєвої!
І красномо молились...
Божє мій з тобою!
Мій краю прекрасний,
розкішний, багатий!

Хто тебе не мучив!
Якби розказав
Про якого небузд одного
магнета

Історію-права, то
перелятє
Семе б пєкло можиє.

А Данте стєрого
Полупанком нешим можиє
зданувати

І сеє то те лихо, сеє,
якму, од богє!

Чи аж ємо либо людеє
мордувати!

А недєо сєрдушню мою
Україну.

Що вона зробила? За що
вона гине?

За що її діти набивали
мочетві?

Розказали кобзарі нам
Про війни і чвари,
Про тяжке лихоліття...

Про тільки мари,
Що ляхи нам зведували —
Про все розказали.

Що ж ділось по Шевченці
То я вони злякалися!
Он імілі з перелучу,

Сліпі неборави,
Отак ті вєводи,
Петрові собаки,
Рєвєли, гризли... І здалєка
Запорожці чули,
Як дзєвонни у Глухові,⁸
З гармат рєвунали.
Як погнали на болото
Город будувати.
Як плакала за дітками
Стєрєжєня мати.
Як діточка на Орєлі
Ліжиє копати!

І як у тій Фінляндії!
В снігу пропадали.⁹
Чули, чули запорожці
З далєкого Криму,
Що конесє гетьманщина,
Неповинно гине.
Чули, чули неботата,
Чули, та мовчали.
Бо їм їм добєє на чужині
Мурзи!¹⁰ зведували.
Мордувалиє сиромани,
Плакали, і з ними
Заплакала мати божє
Словзани свєтлани.
Заплакала мисєрєдє,
Неначе за сном.

І бог зглянувся на ті слєзми,
Прєчєстїєє слєзми!
Лєбиє Петра, лєбиє кєтє
Не нагній дєрєз!
Вєрнуєсь запорожці,
Принєсь і з собою
В гетьманщину той чудовий
Образ прєсєвої!
Поставили в Іржавіч
Б мурав'їм хрємі.
Отєм вєдє я дієє плаче
Та за козєками.
(Другє половина 1847,
Орєська крипіє).

1. Іржавець — село на Чер-
нігівщині.

2. Мова йде про поразку
під Полтавою 1709 року швед-
ського війська на чолі з Кар-
лом XII та полкіє Івана Мазе-
пи;

3. Гордієнко — кошо-
вий атаман Запорожської
Січі, який аступив на боці
Івана Мазепи;

4. Фастовський полковник
— Семен Палій;

5. Данте у саєт — тобто у
Петрі І;

6. Прилучний полковник
поганин — тобто Гнат Гєлєган,
який спочатку служив у війсь-
ку Мазепи, а потім перейшов
на бік Петра І;

7. На нове горе — Запорож-
ця — після зруйнування Запо-
рожської Січі у 1709 році части-
на запорожців переселилась
в Опєшн (нинішня Білєра), на
територію, що належала кримсь-
кому ханові, і організувала
Опєшнську Січ;

8. Як дзєвонни у Глухові—
тобто, як обирали гетьманом
І. Скоропадського, з 1708 ро-
ку Глухів був резиденцією
гетьманів Лєвєвєрєвичів Украї-
ни;

9. Як діточка на Орєлі ліжиє
копати — мова йде про бу-
дівництво ліній укріплєнь на
річці Орєлі на пєдєлі Украї-
ни;

10. Як у тій Фінляндії і
сінгу пропадали — йдеться
про війну Росії зі Швецією в
території Фінляндії.

корбляю, Вы можете позвать милицейского. В благоустроенном государстве все предусмотрено.

Но кто залетит мне пре-клоняться к Вашим ногам, к ногам Вашей чистоты и прелести, кто залетит мне убрать мое длинное самоубийство, наполненное презрением и любовью к людям, цветам. Никто.

Вы понимаете? Никто.

Я Вам на нравлюсь? Господи, какой дурак пытался анушить мне, что это для меня важно? Не нравлюсь? Ну так что? Какое вообще это имеет отношение к нашему разгово-ру? Что вы, собственно, хо-тите сказать?

Ну что Вы мне можете сде-лать? Отнять от меня Солныш-ко Вы все равно не способ-ны, а добровольно я его не отдам — потому что... Впро-чем, пожалуй, это мое лич-ное дело, почему.

Знаете что? Не можете ли Вы так устроить, чтобы на ме-ня не сердиться? Мне, соб-ственно говоря, это важно по-тому, что я ужасно люблю, как Вы улыбаетесь. Я даю клятву только лисать Вам обо-всем этом. Почему? Потому,

стоит, как и всегда: улыбае-тесь Вы одинаково ласково и мне и Вашим аортам. Следо-вательно, я могу не особенно завидовать им (воротам).

Вот и все.

Вы мне вчера не написали ни слова: я понимаю — Вы обиделись на меня за то, что я не написал Вам. Вот. Я на-писал, но М. П. рано удрал.

Согласитесь, что Вам прият-но получать от меня такие ши-карные письма. Воображаю, что бы Вы делали, если бы не было меня. Примите во ани-мание, что Вы вообще не кра-сивы, не изящны, не грациоз-ны, не остроумны, не кокет-ливы. Боже мой, я только те-перь вижу, что я для Вас на-ходка.

Ваш А. Макаренко.

Вы, конечно, рассердились. Теперь улыбнитесь...

М.

Все-таки, как же аечер че-верга? А?

Просьба, исполнения кото-рой я не заслуживаю. Во-ле-рых: будьте добры зйти сего-дня в артель инвалидов и по-просить звать в четверг на пятницу на поезд № 4 Одес-са—Харьков (915) два билета.

еще бывает красота доверчи-во осторожного взгляда кра-ешию глаза. Улыбающегося глаза. А то еще бывает красо-та поираснавшей от смущения радости.

Красота бывает разная! Вот я и лодумал о красоте.

Бывает еще и красота глу-лого письма без ответа. Вы думаете это не красота? Вы ничего не понимаете, судари-ня, вообще ничего не пони-маете. Это такая «сильная» красота, что подходит к ней близко могут не все и не час-то.

Спасибо, что выслушали мою болтовню в тихий аечер. По-чему-то так захотелось лого-аорить именно о Вами. Боль-шую часть я разговариваю с лампой, горящей на столе. Это тоже занятие... спокой-ное.

Вероятно, потому, что я лривик по луюю. У меня, знаете, м всяких зы-чек.

Ваш А. Макаренко
19. I. 25 г.

Люблю!

Спасибо, что Вы жнаете на свете.

А.

и делать глупости предоста-вим другим. Правда?

Нет, Солнышко, а том-то и дело, что неправда. Непра-да, неправда!

Вы лонимаете? Я совсем сей-час, вероятно, душой. Я, ае-роятно, кругом виноаат перед Вами, но я в одном убежден: в Ваших прекрасных улыбах и в Вашей белоснежности, а Вашей удивительной чистоте есть какая-то страшная не-прада. В чем она? Я ее ви-жу, и она меня уже придави-ла, но я не могу толком ра-зоборать. Одно из трех: или Вы меня издавааетесь надо мной, или же жестоко шали-те, или расчетливо развлекае-тась. Только одно из этих трех. Потому что четвертое я отбрасываю. А четвертое: бои-тось, очень боитось полюбить меня. Это тоже, конечно, рас-четливо, но зато праирасно, но этого, кажется, нет. При этом, черт аозьми, я во асах чети-рех случаях пропал. Простите за нспиренность. Это потому, что я Вас слышком люблю. Солнышко.

Ваш А. М.
Харьков. Писочин.
5 января 1927 г.

Спасибо, глубокоуважаемая Ольга Петровна, что откликну-лись. Я, по правде говоря, это-го не ожидал. Так приятно было узнать, что и Вы влюбляетесь и в Вас влюбляются. Я пре-красно представляю, как это у Вас выходит и чем это мо-жет окончиться.

пятилетку судьба балует меня таким замечательным подер-гом, как Ваше письмо. Только Вы — хитрая по-прежнему: а письма Вы ничего на пишете, — одни комплименты и ложе-лания, да несколько сентен-ций по форме старинных, а ло содержанию просто хитрых и немного насмешливых. Ни-чего, Солнышко, я н за все это страшию Вам благодарен. Я очень часто о Вас вспоми-наю, вспоминаю то время, когда я был расточителем и глуп, когда я видел асю Вашу прелесть и не умел на нее смотреть.

Я тоже згонст, и для меня приятно было прочтать, что Вы одна. Вы на осуждайте ме-ня за эту глупую, — абсолют-но глупую реаность. Завтра мне исполняется пятьдесят лет, сколько Вам, трудно сей-час рассчитать? Стойте: тогда, приблизительно а 1925 году, Вам было лет девятнадцать, может быть двадцать, значит сейчас 34—35 лет, Боже мой, Вы же молоды завжди и, ве-роятно, так же хороши, как и были, и такая же у Вас улыб-ка, такой же голос.

Знаете что, Ольга, давайте переписываться! Честное сло-во, давайте. Вам это ничем не угрожает особенно неприят-ным, а для меня это будет большая радость. Я теперь че-ловак мудрый и умую ценить явления и людей гораздо о-сторожнее и точнее. Ваше пись-мо для меня сейчас всегда буд-дет только мыслью о хороших днях и глупых промахах про-шлого.

Мое глупое, мое чистое воспоминание

что я уверен, что вот сейчас 2 часа ночи, Вы меня иа-ни-будь хорошо вспоминаете. А при астречу Вы на меня все-гда злитесь. А сейчас Вы, мо-жет быть, даже плачете. Вы тем и хороши, что Вас ника-кой черт не разберет. Не мо-жет быть, чтобы Вы не плака-ли ло случаю нашего разры-ва. Это же все-таки не пус-тяк.

А. М.

Excellence!

Я интересуюсь не только вопросом о кредите в Госбан-ке.

Для меня, по несчастному стечению обстоятельств, го-раздо аажнее и нтереснее знать: свободен ли у Вас аечер четверга? Вы понимаете, что значит «свободен»? Это значит, уверены ли Вы, что в этот аечер к Вам не будет лрствать какая-нибудь свинья, существо гораздо менее сим-патичное, чем даже Макарен-ко?

Если свободен, то что? Е-сли свободен, то не позволите ли Вы мне еще раз убедиться, что я произвожу на Вас достаточно отталкивающее впечатление? Внешние формы не так важны. Можно пойти в оперетку, в кинемо, в ресто-рацию. Я вообще вполне гото-в изображать неодоушевлен-ный предмет, рядом со сту-лом, дверью, какой-нибудь ремкой.

Собственно говоря, я почти уверен, что я не удержусь от того, чтобы не говорить Вам — Вас. Но Вы, вероятно, к этому уже при-выкли. Кроме того, а теченя аечера я только один раз по-зволю себе разозлить Вас спе-циально для того, чтобы по-том полюбоваться Вашей улы-бкой.

Я прошу Вас не обижаться на меня за это, тем более, что Вам Ваша улыбка так же мало

Деньги Ваши. В четверг отдам. Во-вторых: будьте добры, по-мучайтесь ревностью, для ко-го это второй билет? Ха-ха! Для женщины. Девицы. Брюнетки. С ямочками.

Ваш А. М. 8/X. 24 г.

3 октября 1924 г.

Вы все знаете, что Вам де-лать.

Вы даже знаете, что со-мной делать. Я в этом убе-дился. Ах, моя звездочка, что делать? Я никакого порядка не могу устроить у себя. Вы должны меня презирать за это, но что же я могу поде-лать? Хоть бы Вы меня руга-ли как-нибудь громче.

Я теперь боюсь лишнюю ми-нутку побыть с Вами, боюсь того критического момента, когда Вас начинает раздра-жать моя морде, мои слова, моя любовь, и, когда я, за-метна Ваше раздражение, уже не понимаю, что делать.

Но я боюсь и другого — того, что Вы уйдете от меня. Этого я боюсь больше всего на свете... В то же время я знаю, что чем больше я буду торчать перед Вами, тем Вы скорее уйдете. Такова жизнь.

Но чем одно из них нежнее В борьбе нарезной двух сердец.

Тем неизменней и зернее Любя, страдая, тяжко млея, Оно зноет наможе. Это Тютчев, не сердитесь. Вообще не сердитесь. Доро-гая. Не сердитесь, родная.

А. М.

Лилл! Кристалл души моей! Свободный почаму-то аечер. Хочется в тишине думать о чем-нибудь красивом, о чем-нибудь настоящем. Людшки надоаил. Думаю.

На свете есть только две настоящие вещи: красота и сила. Все остальное шарла-танство. Я думаю о красоте.

Красота бывает разная. Бывает красота носе или ноги. Это, конечно, хорошо. А те

16/X аечер.

Моя дорогая!

Ах, как я Вам завидую. У Вас только одно баспокой-ство: пятнадцать рублей дол-гу — остальное асе ясно, уют-ное. Все Вас любят, что боль-ше, кто меньше, но асе. А я так люблю Вас — аж до поте-ри достоинства.

Передаю Вам «войну и мир». Вай! меня зар-шено нсканчил. Наси... ды-шу... Осталась только одна способность: думать о Вас. Сейчас почему-то мне асе представляется Ваш: ременный пояс, который я сегодня заты-гивал. Я вспоминаю, что Вы почему-то покрывали. Госпо-ди, какая Вы дорогая!

Ваш А. Макаренко

Р. С. Непшиштан ж.

О кредитах, конечно, о чем же Вы еще можете написать. Сла-бо: не пишете ничего, кро-ме делового. Слабый!

Б. А. М.

Не затруднит Вас бросить в ящик открытку в Харьков?

А. М.

Солнышко!

Дел больше никаких нет. Мне лросто хотелось написать Вам это слово: «Солнышко».

Как видите, я не боюсь это сделать, хотя я аяно крепко, что для Вас в мой ласке нет ничего, кроме скуки. Пусть. Дело, аидите ли: в том, что мне, собственно говоря, те-рять нечего.

Может быть, Вы понимаете, что мне страшно хочется пи-сать и говорить Вам о мно-гом и многом. Но Вы сумели уже так запугать меня, что я предпочитаю молчать. Я все-да был убежден, что Вы очень талантливая воспитательница. Я, как аидите, тоже причу-юсь к порядку и аккуратнос-ти. Писать «стихи», гореть и любить, безнадежно молиться

Но все же видно, что ха-рактер по-прежнему остался возмутительным. Неужели Вы были а Харькове и неужели Вам не аспомнилась колония имени Горького, и Вам не за-хотелось побывать там, где Вас любят. Ведь это приятно при всяких условиях. Тут что-то не так. И написано у Вас хитро: «Ездил по дороге Полтава—Харьков и жила там целую неделю». Я уверен, что просто Вы ездили к кому-ни-будь в гости в Санькоаку. А чтобы Вы вырвались в Харь-ков, поверьте трудно.

Ставить крест над прошлым лринято до 19 лет, а Вам, до-рогая, уже 25. В таком пре-клонном возрасте так легко кресты не ставятся, что Вы! Я аот тоже н хотел бы пере-крестить свое прошлое, да не выходит.

11 янв. 1927 г.

Вся колония им. Горького поражена. Нашелся во асем СССР единственный человек, который возвращает книги, да еще по почте. Все настолько заинтерасованы Вашей особой, что требуют от меня Вашу фо-тографическую карточку, а у меня, увы, никогда ее не бы-ло — такой уже счастливый я.

Вообще Вы мне оизали ог-ромное внимание, черкнув не-сколько слоа на обороте от-резного купона. Я Вам стра-шно благодарен за это.

Если еще будете на линии Полтава—Харьков, заверните к нам в колонию, Вы предста-вите не можете, как Вам асе будут рады.

А до тех пор разрешите из-редка написать Вам и разре-шите надеяться, что Вы при-шлете хоть одну Вашу под-пись.

Преданный Вам А. Макаренко
Москва. 13 марта
1939 г.

Дорогая Ольга Петровна. Действительно, один раз в

Я очень Вас прошу, дааайте переписываться.

Самое большое, что Вам уг-рожает в таком случае, — это мой визит в Полтаву, — а об-ластной центр. Но Вы не пу-гайтесь, собственно говоря, нет ничего страшного в том, что приятель... даже не Ваш, приятель Вашей юности, — при-дет к Вам выпить стакачик чаю. Да и не посмею я при-ехать специально к Вам. Меня сейчас очень часто приглаша-ют в разные города погово-рить о воспитании, только се-годня я возвратился из Харь-кова, где пробыл дней семь. Нет ничего невозможного, что меня когда-нибудь пригласят в Полтаву. Только в этом слу-чае я посмею навестить Вас. Но аверное это будет, еще не скоро, а до того времени давайте переписываться.

Мне нужно знать о Вас мно-гое, чего Вы, конечно, не на-пишете в письме, прежде все-го потому, что Вы хитрая. Но кое о чем, совсем не трудно налсать. Например, где Вы работаете, подурнали Вы или похорошели, потолстали или похудели, как проаодите вре-мя, живете ли в том самом родитальском доме или нет, какие у Вас друзья, какие не-други, целуете ли Вы кого-нибудь или не целуете? А не последний аопрос, в крайнем случае, можете и не отвечать.

Как я живу на новом попри-ще? Трудно это сравнить с прошлым. Но сейчас уже не бьует у меня таких счастлив-ных минут, помните? Ехали мы в Полтаве на нашем замеча-тельном фетоне. Почему-то Вы ночевали в колонии. Ехали мы утром. Вы сидели на глав-ном сиденье рядом со Степа-иной Потаповой, я протна

Вас, и мы смеяли-гу. Я не помню, мы говорили то-рошо помню, что мой счастливый ей жизни. В общ-щались и дерзали страшно хотелось Стефення Потапо-ла Вашей красоте-ти и обижалась. В моей тепе-никового счастья уже не хочу счаст-ношу к счастью ально отрицетел-ного работаю, и н часто лезу на ия много врагов. Друзья готовы в-рюмку водки и л-этому я всегда на какой-то боев-готов в драку, больше прина-страмленне. В р-нет текого дела-готовы зещищать-капли крови. П-развел роман-длинную повест-которой хочется-гое и многое в-этому сейчас я-вспоминаю о Ва-Солнышко, да-сваться. На гор-верьте одному: Вас лочитаю н-предан душой, и-Вы самое глубо-чистое воспомин-за-письмо. И Ви-Вы прекрасно з-

ДАРУЙТЕ ЖІНКАМ КВІТИ!

Але точно знайте, кому і які квіти дарувати і що при цьому знати. Працівники УРВКС (Українського Республіканського Інституту Вивчення Жіночого Смаку) неспростаю довели, що жінки квіти так люблять. За попереднім даними дослідження, яке саме тепер проходить провідний науковий співробітник Інституту Провін Конавіє, особи жіночої статі ке квіти знають набагато краще за чоловіків. Тож їм не припуститися непоправної помилки і не викидати невдоволення з інтерпретуваними висновками, необхідно знати хоча б азбуку складного процесу піднесення квіти жінкам.

1. Молодим дівчатам ні в якому разі не можна дарувати квіти, що вже розпустилися. Спеціально для них є квіти бутони пестлихих тонів. Виключно квітучі бути лише такі квіти, як незабудки, гіацинти, проясні, ромашки. Слід добирати їх за власним смаком, враховуючи смаки подруги. Ні в якому разі не обміняєтесь простим «подорожником».

2. Молодим жінкам дарують неперіозквітлі бутони уже більш аскетичні тони.

3. Жінкам середнього віку (в цей вік триває все життя після молодості) дарують квіти незабарвлені квіти — бургундські, голландські та інші, що вже розпустилися. Колір має бути скремним, глибоким. Така квітка має смак новий все, що їм думати, краще за все.

Одне із стереотипних легенд

розповідає, що в той час, коли перші жіночі лоди були вигнані з рва, ішов сніг, і Єва дуже змерзла. Щоб згріти її і подати надію на кращі часи, кітлий анурич сніжником пареториски у жіночі квіти проясні — проясніє талла, символ сподівань на краще майбуття. Тен проясніє і знісся у народі символом надії.

Німечка назва іншої весняної квітки в перекладі означає «квіти весняного світла». На весняній землі жіночі квіти брандушки світяться, краще розквітають. А в народі їх називають «скрипичками». Це пов'язано з тим, що цвітять вони тоді, коли ще мало інших квіток і відносяться до святкових. Про них також є легенди: «Жінка-була злочинцем-злочинцем муча». Вони страшно не люблять жердині дуже врод-

лики донки і вночіля жнось позбавилися їх. Неприємні, зм, скориставшись відсутністю чоловіка, вона вигнала скрип з дому. Стоять білі скрипки на косогорі, нехтують на холодному вітрі, оплакують свою скрипку долю. А ж гукля, з-за косогору вишліла жінка ласкава красуня Весна, а за нею з'явилася променісте життядейне тепле Сонечко. Пригріли, приголубили вони скрипок материнського ласкою, теплом, і ті розцвіли вагонним весняними квітками. Лиша муча, коли побачила це, від злості померла. З того часу, як символ перемоги добра над злом, що весни з'являються жіночі квіти-скрипки.

«Якось, роззажачилися на стадіоні, Меркурій — бог торгівлі та мандарів — метнувся так мовало, що влучив у... до друзів Крокос. Той утік, і мистив його смертний час. Ніщо вже не могло допомогти смертельно пораненому злощезу. Меркурій був у відкаті і попросив бога зберегти пам'ять про друга. Бог почув благання. З краплин крові Крокоса виросли аскри квіти, які стали називатися крокусам.

Невигадана історія

МЕЛАНХОЛІЙНИЙ

Горну струну,
і забравши вона,
бурлявим морем
перевороту душу,
чуття кохання
розворушити
і підняти до сонця
з днів,
і повинні невимовно
вина
звездить світ. До біса
аравні
в н'ю вино я розбав,
з котами
нрину: «Пріати тім,
василь»

Андрій ОХРИМОВИЧ.

В ГОСТЯХ
У МЕНЕ
СЬГОДНІ
ІНЖЕНЕР.
КОНСТРУКТОР
ВАСИЛЬ В.
ВИСОКИЙ,
ВРОДЛИВИЙ,
ОДЯТИНИЙ ЗА
ОСТАТНІЮ
МОДОЮ.
ПРАВДА, ТРОХИ
«ТОГО»...АЛЕ
З КИМ НЕ БУВАЄ,
НЕХАЙ
ВИГОВОРІТЬСЯ...

Фота Сергія
КОВАЛЬЧУКА.

Питаєте, чого п'ю? А вам
яке діло? Вас заціпаю, ко-
мусь заважаю? А хіба не все
одно, як час stratити? Аби
весело. Аби не спати.

...От і вона казала. Не все
одно. А сама кому і що до-
вела своїми фантазіями? Знаєш, я би з нею жив. Те-
пер мігши, що такий жив би.
А тоді тільки злилася нашо
собі такий клопіт на голову
напавши? Я ж думав спершу
— тихеньке, сумирнене,
незлобуче. Не повторю, але
і не красуна. Якраз до жи-
ття...

Зустріли її на весіллі, дру-
та женив. Гуло людське гу-
тошине, таціоналі дівчата,
хлопці поперепливали, хо-
дять в обнімку, співають: «А
та кура-чубура...». Я і та-
татки, виданогося з однією
веселою та тямуючою сілсь-
кою дівчукою. Аж повія очи-
ма, — бачу недалеко при-
тулилося до стіни щось то-
неньке, мерехтливне, завібли-
ки з горобина. Ото тільки
очі в півлячи — сірі, за-
веріляні. А потім опісля буй-
ного електризованого ан
самбо сириночка заграла —
в яні то віки почув я мело-
дію валсу. Мене і повело.
Почувши і свою дівчуку,
чогось потягнуло мене до
тієї пари.

Танцюємо, наче на безлюд-
ному острові. Вона припи-
нула під рукою, навіть не вор-
ується. Я їй осямліл. Лап-лап
за талло.

— Давай вип'ємо, — на-
жу.

Вона зашарілася, зупини-
лась.

— Не хочу, — шепоче.
— Як то, не хочеш? Гор-
дуче, знаєш? Чого ж сюди
прийшла тоді? Склала б удо-
ма, та я піч козуляла.

Вона мовить, тільки очі
має ситить. І скропача змов-
кла, гуде весілля, і знову лю-
дей багато, а я сам. Щось
тане сириночка навідало...

Хлопчик, я самі бачте хо-
куди. Дівчата падають в ру-
ки, аж тріщать, а ця коханиця
сіє. Але замірявала. П'я-
влять до столу. Та й завіз здо-
леку, хто та що, та завіз!
Виявлялось, що працює на

птахофабриці пташницею. Я
думав — підлітка, а вона
вже двадцять три стукнуло.

Подивився, послушав, та
й кажу:

— Давай-но я тебе заберу
звідси.

— Не хочу, — відповіла.

...Вона ще й коханиця,
задріпанка курча. Злість
мене взяла.

— Чого ж це? — питаю.

— Во не любий мене, —
повда свій коханий палець і
так серйозно, поважно, наче
її кожного дня жінки із
столиць руку і серце пропо-
нують.

— Нічого, голубко, — мір-
кую собі зловтило, — це
в ногах повзатимеш, не таких
обламували.

Зачастив я з того дня до
свого друга в село. З рік
тамо, вона зносилася цілою
Якщо чесно, то вже й не спо-
давала. Якесь воно дике, не-
поступливе. Та тут її батьки
вигналися — я ж то щоразу
до них заходив, не иричилось
гостинцями такими-сякими
обдаровувати. Самі знаєте —
ніні коробка сиринки. Уже
вещ, а про цигарини — годі їй
говорити. Вони почали її ви-
ховувати: чого та кого че-
кають, якого прища? Подруги
твої вже дітей бавлять, а ти
кому така потрібна?

Майже сімнадцять виштов-
хали до ЗАГСу.

Приїхала до Києва, проли-
сав я її в свій кімнати, яка
мені од бабці дісталася. Жив-
вемо! Живемо. бодай не за-
дувати. Я на роботу —

і своє проєкцію конструктор-
ке бюро, вона вдома поряд-
кує. Сяк-так, аби з рук.
Щось там підміте, щось на-
малюю, та й до вікна. Віп-
ниться з вікна, ніби з-за
грат визирає.

— Про що думаєш? — пи-
таю.

І що б я думав, про що
вона мені піснюку заводити?
Умора. Шамопільон у спід-
ниці! Дура! Ідіотка! Коза
драпа! Ні, я не мовчу, ви
тільки подумайте, отже, на-
ве вона мені про пісеньки
на території слов'янщини.

про генезис (так і мовить:
«ге-не-зис») хвирили, про
шрифти шуміли, фінан-
сйські та сіпелетські. Про
знакову систему, закладену
в українські вишиванки. Ці-
лу лекцію вчували. І в с-
терії, сиджу, очима кліпаю.
Аж зайнявся почав.

— В тебе що, — питаю,
— стріха похала? Скажи ліпше,
яка кількість аєць від курин-
сучки ба одну годину? Іди
краще по магазини.

І похало... Я її за продук-
тами посилав, а вона книги

додому тарбанятив. Сидить
пошам, ціпене, щось кре-
стить. Вирішила її на роботу
влантувати. Домовляю
добрими людьми, секретар-
кою самого директора пішла в
Інститут. Через день анки-
кають мене і накуть — заб-
ри, звідки вони. Не підходять.
Думає багато. До неї відві-
дувач з питаннями, з доку-
ментами, а вона пошам зна-
ється, поки проникнеш, по-
ки слово скаже — сім літ
пробде.

Сьогодні і до мене прийшли гості, і в попросили чоловіків розповісти, якими вони бачать нас як чоловіків, а як фахівців. І ось що почула:

ЖІНКА ОЧИМА ФАХІВЦІВ

Отопаринголог Ігор БІЛИЙ: — У жінок дуже добре розвинений розумовий апарат, вони мають добре тривалі м'язи пізика і голосовий зв'язок. Але надто часто загострюються саме тому, що не можуть мовчати на нівелі людського. А у замінливих жінок також дуже часто зустрічаються розлади слухового апарату. Приходять додому чоловіки, жінки йому щось чекають, але варто йому з'явитися: «Ти мені вчора приготував?», — як жінка на нервовому ґрунті починає недоумувати: «Гей, а пташку, ти мені чого приготував?», — попросив чоловік уже майже по пташці. «Що? Ти щось сказав?». І отак усе життя...

Стоматолог Володимир ТАРНАВСКИЙ: — Що ти до мене приїждиш? Я ж не журналіст. Ну, гаразд, жінко, насправді в бачу жінок як чоловіків, а вже потім як лікар. Усім їм гарно, але чому так полюбляєте поводитися користуватися? Та це ж витягати з'їденого, коли у кімнату славетно, щоб лікуватися. Приходимо додому — руки по самі лікті у ватці «попелушечки». Дружина: «Щодня сцени

революції влаштуєш, до матері збираєшся...

Приймає лікар скотар Сергій ХУТІРИЙ: — Я ж, жінки, все-таки апетит! Приходять до мене вкось одна, здає посуд з-під дитячого харчування, а в етикетці не обидано. Я їй кажу: «Ніч! Прощай, але другим разом не забудь же етикетки змити, у нас он і ого-поширини про це вистіли». Оті приходять кожна десь за тинди увару, і етикетки так само не змити. Посміється: «Маму, думаю, що я від тої пошисими розтану». Другий Відрік: «Відрік, Відрік, Відрік». Тепер зникне.

До чоловіків відноситься і мій чоловік, політолог Віктор ВОРОБІЙ: — Знаю 6 «м», хлопці, що за жінки поряд з нами сидять! Відами натуральні, примчували, а тепер роблять з нами, що хочуть... Може було б і потерпіти, крім ж то вони хоч трохи політичною культуру знали! А то я у своєму пісню зачитав: «Де розташована держава Крістіна». Ви думаете, кожна мені щось відповідала? Ні, вона-то відповіла, але у культурному товаристві її відповіди процитувати не наважусь...

Жарт номер

НОСІТЬ СУКНІ «ВІД ПЕТРУШЕНКА»

Шу-шу-шу... Це зашелесть! П суня. Ох-ох-ох... Це забилось ваше серце. Але не розпалайте свою увагу. Забудьте про це. Вона запліт, де чоловіки заробляють гроші, а жінки ходять «від стегна».

Спустились на землю. Наці жінки одягнуті інакше. Найпопулярнішим кольором, судячи з усього, буде хаки. А чого іншого можна чекати, коли у нас на оборону відібрано від бродяг 96 мільярдів карбованців. І лише решта піде на здоров'я, на жінку, на дітей, на нас з вами.

Отож, у нашньому сезоні носитимуться сукні-тельнянки «від Усходина», газони блузони «від Родіонова», записні спідниці «від Моксеса». В ліній — строгість, талія не підкреслюватиметься, ніяких жовтостей, ніяких там рожечок, оборонок. З прикрас рекомендуються лише поточники та металеві гудзики, на зміну розрізам прийдешці.

Увійдуть у місто ніноандрейські ітелі з сумочками у вигляді португелі. Закрита вечірня сукня без декольте, «а-ля змолочит», без будь-яких одяб з'являються «Саботажні» потерпілі дивановий костюм з беззапирною носитиметься під девізом «Вий кооператорів». Для екстравагантності можна навішати на вухо локшини «Макашосвасу».

Плоралізм у моді (зокрема, в радянській) здає свої позиції. Судячи з багатьох прикмет, в нарядах «від Політбюро» цього року ніхто не ходитиме. Байдуже одягатися у Явлинського змушені будуть іхати до Казахстану.

Стані небесні: скільки ж вони все це терпітимуть! Скільки погоджуватимуться існувати у країні, де чоловіки так бездарно влаштували життя, що все йде на танки, генерали з лампасами, чиновники та колгоспи і нічого не залишається на те, що потрібно для людей. Може, краще б уже вони збиралась усі разом та переселилась на

Ще раз повторюємо: перед тим, як жінку роздагти, чоловік має гарно вдягти її.
Пилип КОНОПЕЛЬСКИЙ.

ВАЛЬС

Намучився. Рік бігав по вулицях, інститутах, кооперативах: дружино влаштував. Воно піде, покрутиться, аби десь до вечора, а приїде додому і знову швидко над паперами. Моголо понаосаля з усього Києва. Лейка мені вже не читала. Але і людським словом не привітала жодного разу. Так, мужикне щось під носа, і знову очі-виступили, десь далеко, не докидається.

Янось приходить додому, — чу: сидить мов кикімор, перед нею з десктом гусички яєць, фарби, пелюстки. Писанки розмалювала. Мордох-така усміхнена, як погаринчала зовні. Я вже її не запілаю, думаю, що з того вийде. А за пару днів придивився і очам не повірив: писанки аж світяться. Класно розмалювала. Що є, то є.

О, Зінко, — гішуся, — ти б їх ланом покорила, та й у похубчий салон. Знаєш, скільки перед Пасною дадуть за такі забавки?

— Ланом не можна, — І в землі диняться. — Ти не розумієш... І продавати їх не треба. То не на продаж.

Це я не розумію! Дурня знайшла.

Через пару днів устай я рано, позирав усе П' мальовидло в коник і відніс до знайомих кооператорів. І ахму: вони мені по «четвертаку» за коник віддалили. Іду додому і гішуся: нарешті, знайшовся для моєї благословної ноді. Вже собі планчик маю, пласку кунія, дзвіль записав, відіславши кувирну, дивлюсь, а мов Зінка стоїть біля вікна — біла, як смерть, і губи тремтять.

— Звідки, — питає, — звідки ви всі такі? Чому? Ти думаєш, я працювати не хочу? Я ж не мому тугачка, тісно мені. Тут не стає! Те не зробить! Туди не ходи! Та не кажи! Я ж для тебе їх розмалювала. Подай я, Ва-сильку, додому, вчитися будеш, а робота сама-так знайдеться і там.

— Куди ти поїдеш, — гримхнув я на неї. — Козак хвилює крутити, ти на себе погляди. Як Інопалятичка, з Місією звалилася. Жити треба по людськи.

— Отож і я кажу, по людськи...

Збиралась і дремнула. Навіть манатків не збрала, тих, що я їй накупляла. Отак у чому прийшла, в тому і пішла. Через чотири місяці нас розвели вже офіційно.

...Ви думаете, я шлюдогу? Гляньте, які лялі з мною. І у похубчий, і бульбні наварять, і голову не докупають. А вона? Біс його знає, як вона поживає. Наклуть, навчаться в художньо-прикладному. Невдаю якус П' статисти бачив у журналі. Закручена думка, нічого не доп'я.

П'ю, камакет? П'ю. Тут у навіній нічого, еге ж? Затиню. І музика—те, що треба. Це я вже скрипка якаюсь запросив. Гей! У вас немає, чом з біграв на скрипочці вальс? Чого скрипка, Значачий вальс. Меланхолійний...

Звиськала
Наталя ДЗЮБЕНКО.

Фото

Сергія КОВАЛЬЧУКА

«ГОДІ ВЖЕ ЛЮБИТИ...»

Дзвоник захопив нас зне-нашка Милія годо знаєш-кої дівчинки, яка відрено-ментауалась як доросла: Маринка Леонідівна. А потім по-дловою запропонувала власні цікавинки-бувальщини. Коли ж ми наміслилися зайти до Маринки, що це не «Зірка» і не «Мурашкін», а солідна і серйозна газета Верховної Ради «Голос України», вона казала перепитала: «А чим вам не подобається мій годе?»

Спраді, подумали ми, а чому б і не надати слова такому незвичному абоненту? Поділувавши, Маринка виявилася, по-дорослому розташувалася на чом, що слухати, чому її не цікавлять. А тому й привітання можна не друкувати, але в редакції все ж такий годе залишили. Так, для нащадків. Нашією потім гадати, де Гомер, а де Одіссей? Ожке,

Маринкині бувальщини

Мар'янка динється на фотографії мамин і здиворовано кричить: — Ой, бабусю, дивися, нащо мамочка зовсім без ніжок! * * * Мар'янка прохаче батька торкатися до її очей. — Не можна, дончику, торкатися очей. — А то вони відірвуться, так! — не заспокоюється дитина. * * *

Якось Мар'янка захворіла, і до неї прийшов лікар. — У тебе що болить? — Заплутує мій ладеньку теору. — Кашель болить. * * *

Мар'янка закриває обличчя руками: і кричить: — Маммо, маммо, дивися, як мене немає! * * *

Мар'янка чує, що за вікном гримить, і запитує маму: — Там грим трясеться, так! * * *

Дівчинка просить маму: — Мамуно, хочу шоколадку! — О, тепер це дефіцит. — Добре, добре, дай дефіцит! — радів Мар'янка. * * *

Мати ніжно голубить Мар'янку і вілус. Дівчинка із серйозним запалом проголошує: — Маммо, годі вже любити! Зависав Леонід СУХОП'ЮКОВ. Фото Михайла КИСЕЛЬОВА.

Халамидники

Огопешеніе
У зв'язку з від'їздом чоловіка у відрадження терміново проданося риболовні снасті.

Олександр ПЕРЛЮК.
Кіровоград.

Халамидники

Халамидники

Халамидники

Халамидники

Халамидники

Одного разу вілкую... [Мат. з журналу «Паралелі», Bonparis].

Маленькі сенсації

ВИСЛУХАЙМО ІНШІ АРГУМЕНТИ

— Дінь, йоян-яял, що тут незрозумілого, темноти! — задоволено вигукнув друг, коли я запитав, що зображено на знімку. — Новий спосіб внутрішньої комунікації — кон- тактний зв'язок.

— Що?! — спокійно за- рапівте в я уважно прино- вевся: нібито сьогодні ж не день зарплати.

— Темнота, — знову ясто- рив друг і, немов вгадавши від- мої думок, додав, — скарбю- у чоловічі сніжки, аяксі з- зап'яту, завити дружини: «Моя, жінці! Що ти покімеш!» Р-раз, аргумент б'є в міс, і що тут зарплатиш!

Тут, хвала, слід сказати, що друг мій працює фактично за- каспів і тому є яскравим прикладом беззастоватого бджинко-сімейного щастя, а

дружина його напелена — за- вдик неважко в якийсь місти- ний зв'язок між зарплатою, інфляцією, тінні сном і під- коніям. А він нібито її розу- міє...

Покін все це крутилося в моїй голові, естетично-на- друг яспієм відставив склян- ку і якимсь символічно яочував міс, певно, згадуючи щось своє.

А потім він пішов, прихопи- ші каті і не прощаючи кону- шні:

— Навчили їх не своєю голо- ву...

Не календарі ж було 8 Бе- резня, і кравлі за віном вислі- нувати редістоко спол- нерності.

Отже — свято. І мені чомусь стало спокійно за міс мого друга: бо він, здається, зрозу- міє: 8 Березня — раз на рік,

а дружина — це свято, яке завжди з тобою.

А потім ніхто і буде завжди 8 Березня, в ми досугатимемо- ся іншим аргументам.

А з часом і я виїшов не ву- ллицю. По каті, там аргумент,

між іншим. Потім і я мене ра- том зучувався міс — свято ж усе...

Володимир ЗНАЮЧИН,
заступник курінного а
мінової частини.
Фото ТАРС.

ЯК ОБИРАТИ МІС ПІДПРИЄМСТВА

(ВЕЛЬМИ ПРИБЛИЗНИЙ СТАТУТ)

1. До виборів на звания міс допускаються дітвата старші 18-ти років, які ма- ють не більше двох дітей і постійно виконують вироб- нічі завдання.

2. Рекондується висува- ти на звания міс не менше двох кандидатів. У разі від- сутності останній вибори можна не проводити, а міс вивакиватися дружини ди- ректора.

3. Бажаю проводити обго-

ворення кандидатів у колек- тивах кадрадіалів. Після чо- го складається характеристика рекомендація за підписом трикутника. Додається танок фотографія 3х4 (одягнутою) і довідка з місця помешан-

ня, завірена у жену. Прове- дення загальних зборів жив- лись не обов'язкове.

4. Вибори проводяться або на загальних зборах, або на зборах РТК прямих так- ним голосуванням. У разі,

якщо жодна з претенденток не набере необхідних 50 від- сотків голосів, проводиться переголосування, на якому дітвата виступатимуть без косметики.

5. Міс підприємства не підлягає скороченню протя- гом року, а в разі ліквідації підприємства їй надіється компенсація у встановленому порядку і приставка «енс».

Олег ГЕНЧУК.

ЛИЦАР ФЕДБЕНДАР МАДОННА З КЕЛЬМОЮ

— Тематично продукцію на- шого цеху можна розбити на два основні види. Перший — таверний сніг, другий — вінці ярмарок, ядовиті розумки.

Отже, таверний сніг. Від принамітного натуралізму ми ділимо від широкого універ- ситету. Від таверний сніг — до такої, яка лише відведе- но нагадує таверний, відтінки в неї своє розуміння і своє бачення. Ми перестали доби- ватися формальної, портрет- ної схожості, скільки, коня з конем, завжди із завжди, по- нопівати іноу зовнішність, а сконцентрували увагу на суті істот. Темні підхід дає мож- ливість, окрім розуміння ку- доїсь достойності, максимал- но мобілізувати резерви ви- робничества, звести до мінімуму простоту. Наприклад, відсут- ності коринкового баранчик перестав бути кричущим зу- пинення конейсера ко випуску таке же, скільки коней, як це було коней. Так у нас з'явилася серія шк таверний кон- юдорів скатра і за його ле- жемки.

Звичайно, не всі сприйма- ють нашім чином наш естазі- азм у боротьбі із стереоти- ми і стандартним уявленням. Були свавги, були рекламні, були удальні критичні вступи в пресі. Все стало на своє міс- це з повою в нашім житті Крокодила Гани і Чебурешки. Без перебільшення сказати, — епохальна подія дал нашої галузі азегелі і підприємства зобража. Із повою цієї істо- рії, зародки якої можна уга- дати і в наших сновеннях, зяйбеліка, лисовока, остато- чно припинили дискусії про право діїсності і уявно- дозволеного і недопустимого, раціонального і ірраціональ- ного. Ми фактично перейшли

Пун землі—

на безвідвідні виробничтво. Вершиною кодібного мисте- цтва ставе можливість транс- формувати Чебурешку в Гану і навпаки, в залежності від ку- та зору, рівня пошиту та інших факторів.

Не таверню відвідні другого явиду, в сям ядовиті розумні сніжний сніг, довог зятримув- яти вашу увагу не буду. Проти- являти, так би мовити, сьо- годнішні нашіш шведерів по-

служили як історичні особи, так і лічирі із легенд. Спо- четку в кожного із них було своє власне обличчя, а зявчати, своя ідеальна технологі- на схема, персональні форми етрубички. Це призводило до парвятивності виробни- цтва, низької продуктивності явчї. Вирішили використовув- яти для кожного з героїв од- ну і ту ж модель, змінюючи лише етрубичку. Цей метод постійно вдосконалювався, і сьогодні в з гордістю демон- струю модель, яку ми назив-

аємо «Лицар Федбандар». Не намагайтеся пригадати, де ви чули таке ім'я. Лицар та- того не існувало навіть у ле- гендах. Це — синтез, символ, куди входить лицар як такий, першодрукер Іван Федоров, основоположник австроїбного мистецтва Чарльз Дарвін і батько електричного зварювання ме- талів Микола Миколайович Бе- мардос. У залежності від е- труктури, від того, що ми вкладамо в руки нашого ге- рою — меч, кику, мікрофон чи аявектор — одержимо ба- жаний кельмовий результат.

І вирішити, не зануся, так би мовити, друга, явщо яовоїна — вінці природи — жінки. Всі ян, звичайно, знаєте зображен- ня Мадонни з немовляти. По- чинили з цього і ми. Відтво- рювали знамениту фігуру, ко- лювали відтінки, прагнули до реалістичності. Але необхід- ність зобразити одягнені пра- гнення жінки до рівноярів в, до справних автомобілів, скар- едівало ідею одягнути нашу мадонну в більш відповідні вбрання, в дитя змінити зна- роддан явчї. Так з'явилася серія «Мадонна з комінтосом» «Мадонна з червонобюжми і і тн далі. Не зоволуючи зовнішнім ефектам, ми пер- емістили центр ваги внутрі- шній сніг героїні: зберігли ми яку пошисну мадонну, значно збільшили об'єм нош- ня відповідно до того явчї коріваню з початком.

Промислова тематика діста- ла відображення у дитинстві «Мадонна з кельмою і «Ма- донна з відбілним молотом», до якого незбором принале- жать гелерв образі під одні- ю спільною назвою «Мадон- не не шпалек».

А тепер подивіться сюди. Оце, так би мовити, наш май- бунт, наш завтрашній день. Не перший погляд, погодіть- ся, навіть важко сказати, що це. Декому може здатися: баз- формий брания. Ні, це і є на- ший колішній таверний, наш ли- цяр, наш мадонна... Увага. Сюди увага!

Микола ЛЕВНЦЬКИЙ.

Мал. Юрія ГОЛОВЧЕНКА.

ТЕЛЕФОН
РЕДАКЦІЇ ГАЗЕТИ:Головний редактор —
446-92-11Заступник головного
редактора —
446-70-42,
446-91-16,
446-91-37,
446-91-96.Відповідальний
секретар —
446-72-63,
446-72-63.Завідуючий
корекцією —
446-60-22.Відділ:
міжнародний —
446-91-70.лістів — 441-85-28,
новинки — 441-88-07,середній — 441-86-16,
парламентський —441-84-52,
441-85-64.охорони здоров'я —
441-85-08.соціальних питань —
441-88-55.виногрі — 441-88-58,
культури — 441-86-44,спорту — 441-88-08,
інформаційний —

446-61-13.

Історії України —
446-88-82.військових питань —
441-88-52.ринок —
441-89-44.

НАД НОМЕРОМ ПРАЦЮВАЛИ:

Заступник головного
редактора —
Леонід Савченко.Черговий редактор —
Віктор Бикевич.Автори матеріалів —
Анатолій Мирончук,
Леонід Палітурник.Випусковий —
Леонід Косіков.Оформлення —
Володимир Кисельов.Коректори:
Тамара Бештинка,
Метель Явсик.Людмила Морозова,
Людмила Нісенко.Антоніна Сльєрстова,
Любов Степанів.

Людмила Тершук.

Верстальники:
Тетяна Вайко,Алла Будничко,
Марія Соловйова.Ольга Явченко,
Анатолій Атерменко.

Сергій Симеоненко.

Ліконтісти
Віктор Процу,

Райс Гринюк.

Ордене Лейна комбінат
друку відзначає«Радислав Україна»,
232047, Київ-47,
проспект Перемоги, 50.Індекс 60955.
Тираж 166,308.Передплата ціна
на рік 19 грн. 80 коп.

Зам. 63158474.